AHMET ALPAN

Amerikan ordusunda tercüman olarak görev yapan gazeteci Ahmet Alpan'ın nefes kesen hikâyesi...

DOST BOMBALAR

KÖRFEZ SAVAŞI'NIN PERDE ARKASI...
HER ŞEY PETROL UĞRUNA!

DESTEK @ ROMAN

AHMET ALPAN

DOST BOMBALAR

DESTEK
yayınevi

DOST BOMBALAR
ahmet alpan
DESTEK YAYINEVİ: 252
EDEBİYAT: 81
DOST BOMBALAR / AHMET ALPAN

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
SayfaTasarım: Cansu Poroy
Destek Yayınları: Temmuz 2012

İnönü Cad. 33/4 Gümüşsuyu Beyoğlu / İstanbul
Tel : (0212) 252 22 42
Fax : (0212) 252 22 43
www.destekyayinlari.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/ DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari

“Oğlum’a...”

“Ben bütün bu yazdıklarımı hayalimde canlandırdım. Hiçbirinin gerçeklerle ilgisi yoktur, olmamalıdır... kişi ve olayların gerçek dünyayla benzerlikleri varsa tamamıyla tesadüflerden ibarettir... “

Ben Kimim?

1963 Yılında bursa’da doğdu. İlk ve orta öğrenimimi bursa’da tamamlayıp, ingiliz fılolojısı ve arkeolojı öğrenimi gördü. Bursa’da yerel gazetelerde muhabırlık, ıstıhbarat şeflığı ve yazı ışlerı müdürlüğü görevlerınde bulunduktan sonra bır süre gerek muhabır, gerekse yönetıcı olarak televızyonculuk deneyımi de oldu.İngıltere’de yaşadığı sürede, serbest foto muhabırı ve habercı olarak çalıştı. Karma ve kışısel fotograf sergılerı açtı. Son olarak köfez savaşı sırasında tercümanlık görevı yaptıktan sonra halen köşe yazarlığı yapıyor. Dost bombalar yazarın yayınlanan ilk kitabı.

Yolculuk

Mavi gökyüzü yavaş yavaş gri bulutlarla kaplanmaya ve sezonun bittiğinin habercisi ilk yağmur damlaları yolu ıslatmaya başladığında, esnaf eşyalarını çoktan içeri toplamıştı bile. Yine kasvetli bir kış mevsimi bekliyordu Marmaris Çarşısı'nı. Yüzlerde artık o zoraki gülümseme bile kalmamıştı. İşleri iyi giden birkaç kişi dışında herkes kara kara düşünüyordu. Yağmur şiddetini artırdıkça dükkânlar da birer birer kapanmaya başladı. Tam o anda halıcının yağmura rağmen birkaç kilimi dışarı çıkardığını gören "eski kurtlar" dükkânları kapatmaktan vazgeçti. Belli ki Amerikan askerleri geliyordu. Her neden ve her nasılsa askerlerin gelişinden önce halıcıların haberi olurdu hep.

Yarım saat sonra Amerikalıların sesleri duyulmaya başlandı. Yürekleri umut kaplamıştı yeniden. Ardından dedikodular: "Beş bin kişilik gemiymiş" diyordu Turgut. Mevlüt ise, "Nerdeeee! İki bin sekiz yüz... Bu gemi ufak, büyüğü haftaya gelecekmiş" diye bilgiç bilgiç söyleniyordu. Ha iki bin ha beş bin. Kış başında kirasını bile ödeyememiş esnaf için yine de bir umuttu. Amerikalı askerler uzun süre denizde olmanın da verdiği sıkıntıyla dışarı çıktıklarında güzel para harcıyorlardı. Cemil'in bu konuda bir teorisi vardı, "Pentagon onlara özel ödenek veriyor. Gittikleri yerde harcayıp şirin görünsünler diye..." derdi hep. Bir şey bildiğinden değil, sadece öyle hissediyordu besbelli. Ancak çok değil, birkaç ay sonra hislerinde hiç de yanılmadığını birinci kaynaktan öğrenecekti.

Amerikalılar çarşıyı doldurmuştu bir anda. İşler birkaç gün iyi gitti. Ancak askerler gemilerine dönünce çarşı sokakları tekrar bomboş kaldı. Cemil, eşiyle birlikte işlettiği hediyelik eşya dükkânında bilmem kaçıncı çayını içerken, kara kara düşünüyordu. Kirayı ödemedikleri için önceki dükkânlarından çıkmış, bu küçük yere taşınmışlardı. İcra davası devam ediyordu ve çok büyük olasılıkla borçlarını ödemek için evlerini satmak zorunda kalacaklardı. Evi satıp kiraya taşınmak çok koymuyordu Cemil'e de kışı geçirecek paraları dahi yoktu. Eğer birkaç gün içinde satış yapamazlarsa ekmek alacak paraları bile kalmayacaktı.

Çaycı Hüseyin boşları almaya geldiğinde Cemil kafasını kaldırmadan, "Kardeş, sana bugün de para veremeyeceğim" dedi. Hüseyin kalender adamdı. Akşama şarap parası varsa başka şeyi dert etmezdi. "Dert etme be ağabey" dedi. "Bir şekilde geçinip gideriz yahu." Boşları alıp, yerine iki çay

daha bıraktı. “Bunlar benden. Taze demledim ha!” demeyi de ihmal etmedi. Belli etmiyordu ama, Cemil’in karısı Janet de için için kendini kahrediyordu. Akşam karanlığı basmış, sokaklarda kedi köpekten başka hiçbir şey görünmez olmuştu. Caddede sadece iki dükkân açık kalmıştı. “Hadi!” dedi Cemil. “Toplan da gidelim.” Bir dolmuşa binip evlerine gittiler. Yaşadıkları yere bakan, onları kolayca çok zengin zannedebilirdi. Dört katlı, kocaman havuzlu bir villa. Ne yazık ki 2003 yılında mülkler bugünkü kadar para etmiyordu. Sessizce bir şeyler yiyip, yattılar. İkisinin de ağzından tek kelime dahi çıkmamıştı. Kim demişse yalan söylemiş, “Her gün yeni bir başlangıçtır” diye.

Uyandıklarında yine bulutlu, yine yağmurlu bir gündü. Dükkâna gittiklerinde ise pek de sürpriz olmayan telefon faturasıyla karşılaştılar. Zaten ödeyecek paraları olmadığı için Cemil faturayı bir kenara fırlatıverdi. Gün boyu çay sigara içip boş yere müşteri beklediler. “Bu akşam erken kapatalım” dedi Cemil. “Giderken de üç beş bira alacak kadar paramız var, içelim. Yarın açız nasıl olsa.”

Ertesi sabah dolapta bir şey olmadığı için kahvaltı etmeden çıktılar evden. Zaten tüp de bitmişti. Yürüyerek çarşıya gittiler. Tam dükkânın kapısını açmak üzereyken, Cemil’in cep telefonu çaldı. İstanbul’dan bir seyahat acentesi arıyordu. Bir ay, belki de biraz daha uzun sürecek bir işten bahsediyordu. Önerilen para hiç de fena değildi açıkçası. Bir anda yüzüne kan geldi Cemil’in, “Tamam kabul. Ne zaman başlıyoruz?” diye sordu. Biraz daha konuştuktan sonra, telefonu kapatıp hemen karısına sarıldı. Gözyaşlarını tutamıyordu. “Bugün öğlen yemeğini lokantada yiyeceğiz” dedi.

Janet, “Açlıktan kafayı kırdın herhalde. Neyle yiyeceğiz?” diye sordu. Yüzünde çiçekler açıyor, güneşler doğuyordu Cemil’in.

“Görürsün” dedi.

Janet hiç inanmamıştı ama susmayı tercih etti.

Yarım saat sonra telefon tekrar çaldı. “Tamam, çok teşekkür ederim” dedi Cemil ve dükkândan ok gibi fırladı. Tur avansı olan beş yüz lirayı bankadan çekmiş, güle oynaya dükkâna dönüyordu ki komşusu Faruk, “Tamam ağabey. Kafayı ilk kıran sen oldun yani ha” dedi. Gülümsemekle yetindi Cemil. Gece otobüse binip Ankara’ya gitmesi gerekiyordu. Bunu Janet’e öğlen yemeğinde söyleyecekti. Dükkâna girdi, cebinden çıkardığı parayı masanın üstüne attı. Janet, “Kimseden borç almadın, değil mi?” diye sordu. İşte o zaman bir ay ya da biraz daha fazla sürecek bir tur işi

olduğunu anlattı Cemil. Birbirlerinden uzak kalacaklardı ama en azından kışı geçirecek paraları olacaktı.

Öğlen yemeğini çarşıdaki esnaf lokantasında yediler. O akşam otobüse binip Ankara'ya gitmesi gerektiğini söyleyememişti Cemil. Marketten biraz alışveriş yapıp eve döndüler hemen. Cemil, "Sırt çantamı hazırlayalım" diye ani bir çıkış yaptı. Turun ne olduğunu kendisi de bilmiyordu. Tek bildiği, müşteriler Amerikalı'ydı. "Amerikalılar da iyi bahşiş verir" diye geçirdi içinden. Cehennemin tam göbeğine gittiğini nereden bilebilirdi ki?

Otobüs gece on bir buçuktaydı. Sarıldılar, ağlaştılar; otobüs uzaklaşana kadar birbirlerine el salladılar. Gönderilen avansın çok küçük bir bölümünü yanına almış, kalanını Janet'e bırakmıştı Cemil. O yüzden Ankara'da otogardan havaalanına otobüsle gitti. Bileti hazır bekliyordu. Kendisine öyle talimat verilmişti. Bilete baktığında gözlerine inanamadı. Mardin'e uçuyordu.

Un Fabrikası

Cemil uçakta tanıdığı birkaç rehber arkadaşıyla karşılaştı. İşte o zaman öğrendi Amerikalı müşterilerin kim olduğunu. Sadece Mardin değil; Diyarbakır, Hatay, İncirlik'te de Amerikalılar vardı ve görevleri onlara tercümanlık yapmaktı. Havaalanından çıktıklarında bir taksici ordusuyla karşılaştılar. Orada herkes her şeyi çok daha iyi biliyordu anlaşılan. Alana en yakın yer Kızıltepe ilçesiydi. Birkaç kişi bir araya gelip, ortaklaşa taksi tutarak Kızıltepe'ye gittiler. İlçenin en ucuz otelini bulup oraya yerleşti Cemil. O gece hiç uyku tutmadı. Sabah aşağıya indiğinde televizyonda tezkereden bahsediliyordu. Oylama yapılacak, Amerikan askerinin Türkiye sınırlarını kullanıp kullanmamasına karar verilecekti. Hararetli tartışmalar sürüyor, ancak haberlerde Amerikan askerlerinin belirli bölgelerde konuşlandığından hiç söz edilmiyordu. Haber daha sonra yayılacaktı. Tam o sırada cep telefonu çaldı Cemil'in. Mardin'de bir buluşma adresi verildi. Eski bir gazeteciydi Cemil. Yıllarca polis muhabirliği yapmış, uluslararası siyaseti iyi gözlemleyen, televizyonculuk deneyimi olan bir gazeteci. Sonraları hayata küsmüş, kendini güney sahillerine atmıştı. Önce günlük gezi yapan teknelerde rehberlik yapmış, Bodrum ve koylarını karış karış gezmiş, daha sonra kaptan ehliyeti alınca mavi yolculuk teknelerinde çalışmaya başlamıştı. Bir seyahat acentesinde de çalışmış, o sırada kaçak tur rehberliği yapmış, daha sonra sınavlara girerek kokart da almıştı. Evlendikten bir süre sonra, turist rehberliğini bırakıp, eşiyle birlikte ticarete atılmayı seçmişti.

Gazetecilik damarı kabardı ve arayan telefon numarasının nereye ait olduğunu hemen öğreniverdi. Burası bir un fabrikasıydı. "Arayan Amerikalı, telefon bir un fabrikasına ait. Bu işte bir iş var. Hadi hayırlısı bakalım" diye düşündü. Dolmuşa binip, Mardin'e gitti. Tam söylenilen saatte buluşma noktasındaydı. Onlarca tercüman orada bekliyordu. Sonra büyük otobüsler yanaştı ve herkesi sırayla bindirdiler. Gittikleri yer Sanayi Bölgesi'ndeki un fabrikasıydı. Kapıda M-16'lı askerler nöbet tutuyordu. Gruplar halinde içeri alındılar. Un fabrikasının depolarından birine götürüldüler. Amerikalı bir kadın yüzbaşı herkesi susturarak konuşmaya başladı. "Şimdi sizlere birer kâğıt ve kalem dağıtacağız ve bu tahtaya bazı sorular yazacağım. Bu bir imtihan değil. Soracağımız sorular, sizleri daha iyi tanımamızı sağlayacak. Lütfen içtenlikle cevap verin. Merak etmeyin,

mülakat sonunda işe alınmazsanız bile, bir aylık maaşınız ve yol masraflarınız yine de sizlere ödenecek. Bunun ardından bazılarınızı sözlü mülakata çağırabiliriz” dedikten sonra, askerler herkese kâğıt ve kalem dağıttılar.

Soruların ilki, bu işi neden kabul ettikleriydi. Daha sonra hobilerini yazmaları isteniyordu. Nelerden hoşlandıkları falan. Son soru ise “Kendinizi hangi alanda daha yetenekli görüyorsunuz? Gerekçeleriyle birlikte açıklayın” idi. Soruları cevapladıktan sonra, tekrar otobüslere bindirildiler ve alındıkları yere bırakıldılar.

Cemil, Mardin’i dolaşıyordu. Bir simit aldı, onunla karnını doyurdu. Sonra kontörlü telefondan Janet’i aradı. Mardin’de olduğunu söyledi ve kısaca durumu özetledi. “Merak etme, her şey çok güzel. Kaldığımız yer çok rahat. İstanbul’dan arkadaşlar da var. Hatta az önce oturup, kebap yedik” derken, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. BBC’den haberleri takip eden Janet, neler olduğunu anlamıştı. Ardı ardına sorular sormaya başladı. Belli ki çok endişeliydi. “Şu an acelem var. Gitmemiz gerekiyor. Seni seviyorum” deyip, telefonu kapadı Cemil. Tam o anda cep telefonu çaldı. Arayan Amerikalılardı. Tekrar un fabrikasına dönmesini istiyorlardı. Dolmuş Cemil’i Sanayi Bölgesi’nin girişinde bırakmıştı. Epeyce yürüdükten sonra, un fabrikasına ulaştı. Kapıdaki askerlere adını söyledi, “Beni çağırmışlardı, o yüzden geldim” dedi. Bir asker beklemesini söyleyip, telsizle geldiğini haber verdi. Kısa bir süre sonra bir kadın binbaşı gelip, onu içeriye davet etti. Ortanın üstünde boylu, kısa sarı saçlı, mavi gözlü, makyajsız haline rağmen hayli seksi bir kadındı. Çok fazla konuşmadan, yine kapısında askerler bekleyen binadan girip, üst kata çıktılar. İçeride tahta bir masa ve üç sandalye vardı. Havadan sudan konuşuyorlardı. Sonradan aniden evli olup olmadığını sordu. Cemil, “Evliyim” diye yanıt verince, eşinin bu görevi kabul etmesiyle ilgili ne düşündüğünü sordu. Cemil, “Bir itirazı yok” diye yanıtladı. Binbaşı dışarı çıkarak, Cemil’i odada bir süre yalnız bıraktı. Geri döndüğünde ise sabah saat sekizde orada olması gerektiğini söyledi. Binbaşı, Cemil’i askeri bir araca bindirdi. Bir er ve bir çavuş eşliğinde oteline kadar götürdüler.

Zaten kısıtlı olan parası oldukça azalmıştı. Akşam bir şey yemeden yattı Cemil. Sabah da söylendiği gibi tam sekizde un fabrikasının kapısındaydı. Zayıf kış güneşi bulutların arasından zar zor sızıyor, biraz da yağmur çiseliyordu. Cemil’le birlikte kapıda dört kişi daha vardı. Bunlardan birisi Cemil’in çok samimi arkadaşı Mehmet’ti. İçeriye alındılar. Cemil’in ilk

görev yeri bir arkadaşıyla birlikte, kapıda nöbet tutan askerin yanıydı. Birçok gelen giden oluyordu. Bir şeyler satmak isteyenler, gazeteciler, restoranlarından ucuz yemek vermeye söz verenler ve içeriye malzeme getirenler. Cemil, gelenlere ne istediklerini soruyor, durumu askerlere bildiriyordu. Boş zamanlarında da hemen yandaki minik kulübede duran un fabrikası çalışanlarıyla sohbet ediyordu. Kısa sürede çok şey öğrenmişti. Fabrika, Sinan Duyan'a aitti. "Bu Sinan Duyan'ın kardeşi CHP Mardin milletvekili değil mi?" diye sordu. "Evet ağabey. Babaları da aşiret reisi Şakir Duyan'dır" diye yanıtladı. Cemil, aşiret reisi Şakir Duyan'la daha sonra tanışacağını tahmin bile edemezdi. İşçilerle konuşurken, Amerikalı yüzbaşı gelip Cemil'i çağırdı. "Ha, bunlarla konuşuyoruz ya, ona kızdılar herhalde. Şimdi fırça yiyeceğiz" diye düşündü Cemil. Oysaki durum farklıydı. Cemil'i, üs komutanı albay çağırıyordu.

Albayın odasına girdiklerinde yanında o seksi binbaşı da duruyordu. "Otur!" dedi albay. Kahvesini nasıl içeceğini sordu daha sonra. Cemil sade kahve severdi. "Sade olsun lütfen" diye yanıtladı. Binbaşı bir yandan kahveyi hazırlarken diğer yandan da konuşmaya başlamıştı. Bu kez, hafif ama ustaca bir makyaj yapmış, daha da seksi görünüyordu. "Güvenlik soruşturman tamamlandı. Şimdi ise seni asıl görevine alcağız. Bundan böyle otelde değil, bizimle birlikte burada kalacaksın. Yemen içmen bizim tarafımızdan karşılanacak" dedi. İronik bir tesadüftür ki o anda Cemil'in açlıktan karnı guruldadı. Cemil daha ağzını açıp bir şey söylemeye fırsat bulamadan binbaşı dışarıya çıktı ve yanında bir çavuşla döndü. "Şimdi gidip eşyalarını topla ve üsse dön" dedikten sonra, oradan uzaklaştı. Emir verir gibi konuşmasına rağmen, sesinde belli belirsiz bir tatlılık vardı.

Cemil aracı kullanan çavuşla konuşmaya çalıştıysa da ne giderken ne de dönerken bir cevap alabildi. Üsse döndüklerinde subay koğuşu olarak düzenlenen depolardan birine götürdüler Cemil'i. Portatif askeri yataklardan bir tanesi verildi. Öğlen yemeği vaktiydi. Gidip kumanyasını almasını söylediler. Kumanyayı dağıtan asker Güney Amerikalı'ydı ve konuşkan bir çocuktu. Bir litrelik su ile kumanya paketini aldı, paketin üzerindeki yönergeleri okumaya başladı. Pilav ve etli fasulye vardı yemekte. Savaş durumundaki askerler için özel hazırlanmış bu kumanya paketinde poşetler içerisindeki yemekler özel bir torbaya konuyor, işaretli yere kadar soğuk su doldurulup, dik şekilde 5-6 dakika bırakıldıktan sonra, sıcak yemek hazır oluyordu. Paketin içindeki karpit ya da benzeri bir madde suyla birleşince ısınmayı sağlıyordu. Ayrıca minik poşetler içerisinde

peynir, çeşitli krakerler, çikolata ya da şekerleme de bulunuyordu. Kaşık, çatal, bıçak, peçete, kolonyalı mendil, kürdan dahi göz ardı edilmemişti. “Önemli” yazan notta, paket içeriğinin tamamının mutlaka yenmesi gerektiği, şartlar gereği tamamı bitirilemiyorsa diğer öğüne kadar fırsat bulundukça, kalanların tüketilmesi söyleniyordu. Cemil’e çok ilginç gelmişti bu. Isınan paketleri açıp yediğinde hayli lezzetli olduğunu görünce, çok şaşırdı. Normal bir lokantada servis edilen bir yemek gibiydi adeta. Tam içinden, “Teknoloji işte, adamlar yapıyor be abi” diye geçirirken, gözüne imal tarihi çarptı: 1954 yılıydı. Son kullanma tarihi ise 2004 olarak verilmişti. Dolmasına daha bir yıl vardı. Yiyeceklerin elli yıl nasıl dayandığı bir kenara, Amerika’nın 1954 yılında bu teknolojiye sahip olması çok ilginçti.

Akşam olmuş, yemekler yenmiş, kahveler içiliyordu. Amerikalı subaylar iki kilo filtre kahve ve bir kahve makinesi vermişlerdi Cemil’e. Bir binbaşı Cemil’in masasına, müsaade isteyerek oturdu. Kahveler içildi, havadan sudan sohbet edildi. O gece Cemil’in görevi yoktu. Uykusu da gelmemişti. Kadın binbaşıyla sohbet ederken, yaşlıca bir uzman er de katıldı masaya. Çok sevimli bir insandı. Uzun uzun kendilerini anlattılar birbirlerine. Vakit gece yarısı olmuştu. Cemil izin isteyerek, kamp yatağında hazır bekleyen uyku tulumuna girdi, gözlerini kapatıp, uyumaya çalıştı. Türlü düşünceler geçiyordu aklından. Ülkenin öbür ucunda bıraktığı karısını ve köpeklerini düşünüyordu. Yüreği özlemle doldu. Bastırmaya çalıştığı gözyaşlarına engel olamadı. Sessiz sessiz ağlıyordu. Uyku tulumunun kenarına gözlerini sildi. Günün yorgunluğunun da etkisiyle kısa sürede uykuya daldı.

Ayakucunda birinin durduğunu hissetti Cemil. Gözlerini açtı, Yarbay Arkoccha’ydı bu. “Takımdan mısın?” diye sordu. Emir verir gibi, ancak gülümseyerek söylemişti bunu. “Evet efendim” diye cevapladı Cemil. “Beni takip et o zaman!” dedi Yarbay Arkoccha. Alışkın olduğu üzere botları ayaklarında yatıyordu, bağcıklarını sıkılaştırdı, yerinden fırladığı gibi yarbayın peşine takıldı. Saat sabahın iki buçuğuydu. Sabah gelmesi gereken malzeme kamyonları erken ulaşmıştı üsse. Cemil’in görevi, verilen talimatları kamyon şoförlerine tercüme etmekti. Ağır makineler, istihkâm için gerekli çeşitli malzeme indiriliyordu. Askerler çok sevdikleri Yarbay Arkoccha’nın talimatlarıyla hareket ediyor, malzemeyi yolun ortasında bulunan su kanalının üzerinden geçirerek üsse alıyorlardı. Ağır bir sandığı kanalın üzerinden geçirirlerken Yarbay elemanlarına güç vermek için,

“Hadi, işimiz çok kolay. Kızlar bile yapabilir bunu. Hadi!” diyordu. Gariptir ki askerler arasında kızlar da vardı. Tam o sırada gücünü göstermek isteyen yarbayın ayağı kaydı ve kanaldaki suyun içine düştü. Sandığı tutan askerler donup kalmış, gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı. Yattığı yerden emir verdi yarbay: “Gülmek serbest!” Hemen ardından da ekledi: “Çok kısa bir süre için.” İstisnasız herkes bir kahkaha patlattı aynı anda.

Yükün indirilmesi işlemi sabaha kadar sürdü. Cemil yorgun düşmüştü. Hiçbir şey taşımıyordu ama, kamyonlar arasında koşuşturmak ve şoförlere talimatları iletmekten, dizlerinde derman kalmamıştı. İş bittikten sonra, kahvaltısını aldı, paketinden Meksika fasulyesi ve pilav çıkmıştı. Kahvaltıdan sonra görev yerine gitti. Üs komutanı onu görev yerinde görünce, yanına yaklaştı ve sakin bir sesle, “Sabaha kadar çalıştın, yorgun olmalısın. İstersen git dinlen” dedi. “Yorgun değilim” diye yanıtladı Cemil. “Çalışabilirim efendim.” Komutan başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Şirket'in Adamları

Öğlene doğru kiralık olduğu belli olan, İstanbul plakalı lüks araçlarla sivil Amerikalılar gelmeye başladı üsse. Cemil'in dikkatini çeken, bu araçların kapıda hiçbir şekilde aranmaması oldu. Oysaki askeri araçlar dahil üsse giren her arabanın altına aynalarla bakılır, dedektörlerle arama yapılırdı. "Kim ki bunlar?" diye geçirdi içinden. "Neden aranmıyorlar?"

Çok geçmeden kim olduklarını öğrenecekti. Üs komutanı Cemil'in yanına gelerek, "Biraz yürüyelim" dedi. Binanın arkasındaki bahçeye doğru yürümeye başladılar. Komutan, "Bak Cemil, bugüne kadar sen bizimle kontratlıydın. Bugün sana başka bir iş teklif edecekler. Bundan böyle Şirket adına çalışman istenecek" dedi. Cemil, Şirket derken neyin kastedildiğini çok iyi anlamıştı. CIA adına çalışması istenecekti. "Ben böyle bir görevi istemiyorum albayım" diye yanıtladı. Albay, "Böyle düşüneceğini biliyordum. O yüzden seninle konuşmak istedim. Hiçbir pis iş yaptırılmayacak, beni anlıyorsun değil mi? Üstelik sana garanti ediyorum, onlarla değil sadece bizimle çalışacaksın. Yalnızca kontratın Şirket'le olacak. Bu görevi kabul etmeni senden rica ediyorum" dedi. Cemil, "Peki efendim" diyerek albayın yanından ayrıldı.

Herkesten uzakta bir banka oturdu ve kendi kendisiyle konuşmaya başladı. "A benim salak oğlum. Çalışmam malışmam diye ahkâm kesiyorsun ama başka seçeneğin yok ki. Eğer bunu kabul etmezsen, tam nefes almaya başlamış olan biricik sevdiğinin durumunu düşünsene! Beş parasız ne yapacaksın? Mecbursun oğlum, mecbursun!" Cemil bir sigara daha yaktı ve cep telefonundan Janet'i aradı. Şimdi kendisini mutlu göstermek zorundaydı. Her şeyin ne kadar güzel olduğunu, işin çok ağır olmadığını, fırsat buldukça Mardin'i gezdiğini, rahat olduğunu, ancak onu çok özlediğini söyledi. "Sesini duymak istedim. Çok fazla kontör harcamayalım ki sonra da görüşebilelim" diyerek telefonu kapadı. Yüreğinin üstüne tonlarca ağırlıkta kayalar düşüyordu. Nefes almakta bile güçlük çekiyordu. Bir aşağı bir yukarı yürüyerek volta atmaya başladı. Tam o sırada nöbetçi askerlerden biri yanına gelerek, "Sizi çağırıyorlar" dedi.

Merkez binadaki odada 30-35 yaşlarında, uzun boylu, uzun burunlu, sarışın, mavi gözlü bir sivil bekliyordu. Çok iyi giyimliydi. Türkçe olarak, "Gel bakalım" dedi. Cemil, "Türkçe biliyorsunuz demek!" diye yanıtladı. Sivil Amerikalı sözlerine İngilizce devam ederek, "Sadece birkaç kelime.

Benim adım Daniel. Aslen Kayserili'yim. Çok küçük yaşta Amerika'ya gitmişiz" dedi. Dilinin ucuna kadar gelen soruyu tutmak istediyse de başaramayan Cemil, "Bildiğim kadarıyla Kayseri'de Hıristiyanlar var, siz de o aileden olmalısınız öyleyse" dedi. Daniel bir kahkaha atarak, "Sormak istediğin o ise, evet Ermeni'yim" diye yanıtladı. Dostça, şakalar yaparak konuşuyordu Daniel. Sonunda sadede geldi, "Dosyan oldukça parlak. Seni Amerika'daki karargâhımızda göreve çağırmaya geldim" diye konuştu. Cemil'in buz kesmiş suratını görünce, hemen ekledi: "Merak etme, sadece şaka yaptım." Böylelikle, "Senin bizim kim olduğumuzu bildiğinin farkındayım" mesajını da vermiş oluyordu.

Daniel, "Pentagon da tercüman çalıştıracak. Ancak alınan kararlar, bölgenin hassas durumu ve yasal zorunluluklar nedeniyle bu bölgedeki tercümanların büyük bir bölümünü Şirket bünyesinde çalıştıracağız. Sigortanız ödenecek, ayrıca 150 bin dolar değerinde özel sigortanız da yapılacak" diyerek durumu açıkladı. "Güzel" diye düşündü Cemil. "Eğer burada başıma bir iş gelecek olursa, en azında Janet'in eline iyi bir para geçecek." Cemil görevi kabul etmiş, kontratı imzalamıştı. Üs komutanı tekrar çağırdı ve "İstihbarat subayımızla birlikte çalışacak ve ona tercümanlık yapacaksın" diyerek yeni görevini tebliğ etti Cemil'e. Yüzbaşı Bill; temiz yüzlü, cana yakın bir subaydı. Ayrıca nişanlısı da Türk'tü. Albay onları tanıştırırken, "Yarın Mardin İl Jandarma Alay Komutanlığı'na gideceksiniz. İlk görevin bu olacak" dedi. Cemil'in yüreğine su serpilmişti.

Yarbay Arkoccha, Cemil'in yanına gelerek, "Atla bakalım arabaya, seninle bir yere gideceğiz" dedi. Cemil fazla soru sormadan arabaya bindi. Bu kez aracı asker kullanmıyordu. Yarbay, kendisi direksiyona geçmişti. Üsten çıkıp, Kızıltepe tarafına doğru ilerlemeye başladılar. Bir süre sonra sağa dönüp toprak bir yolda epeyce ilerlediler. Her taraf bomboş araziydi. Bir süre sonra durdular. Yarbay, "Gel bakalım benimle" diyerek araçtan indi. Cemil'e döndü, "Bıçağını ver bakalım" dedi. Yönetmelik gereği tercümanlar ateşli silah taşıyamıyordu. Ancak askerler Cemil'e çok amaçlı, aletleri de olan bir bıçak vermişlerdi. Yönetmeliğe göre buna izin vardı. Hatta Cemil, "Tamam, Saddam saldırırsa bıçakla karşı koyarız artık" diye alay etmişti. O bıçağı uzattı. Yarbay, toprağa saplayarak zemini kontrol etti. Sonra Cemil'e dönüp, "Sen ne düşünüyorsun, buraya helikopter pisti olur mu?" diye sordu. Cemil, "İstihkâmcı olan sizsiniz. Ama benim fikrimi merak ediyorsanız, zemin yeteri kadar sert görünüyor. İyi bir beton pist yapılırsa, yük helikopterleri inip kalkabilir zannederim" diye yanıtladı.

Arkoccha, “Her şey, sizin parlamentodan çıkacak tezkereye bağlı” dedikten sonra araca bindi ve tekrar üsse döndüler.

İçeri girdiklerinde bir uzman er Cemil’e, “Sizi teknik birimden istiyorlar” dedi. Ana binadaki teknik birime gittiğinde, Daniel kapıda onu bekliyordu. “Sim kartını verir misin?” dedi. Cemil biraz endişelenmişti. “Telefonu kullanmamız yasak mı?” diye sordu. “Hayır” dedi Daniel. “Sadece dinlemeyi önleyecek bir yazılım koyacağız içine. Ne de olsa, eşinle konuşuyorsun. İstemeden de olsa, bazı bilgileri ona verebilirsin. Bu bilgilerin başkaları tarafından da duyulmasını istemeyiz. Eşinin duymasında sakınca yok. Sadece senin telefonunun dinlenmesini önleyeceğiz” diye açıkladı. Cemil belli belirsiz bir mırıldanmayla, “Yani sadece siz beni dinleyebileceksiniz, öyle mi?” dedi. Daniel duymazlıktan geldi ve on dakika sonra sim kartı iade etti. Telefon dinlemelere alışkındı Cemil. Zaten gazeteciyken de hep telefonu dinlenirdi.

Albay Uyarıyor

Sabah saat on civarında istihbarat subayı Bill, “Hadi, Mardin’e gidiyoruz Cemil” dedi. Bir askerin kullandığı arabaya bindiler, Mardin’e doğru yola çıktılar. İl Jandarma Alay Komutanlığı’nın kapısına geldiklerinde, önceden haberli oldukları belli olan askerler aracı içeriye aldı. Hep birlikte ana binanın kapısından girdiler, o sırada nöbetçi asker onları durdurdu. Cemil’e dönerek, “Söyle, silahlarını bıraksınlar!” dedi. Hem istihbarat subayı hem de askerin tabancalarının yanı sıra birer M-16’ları vardı. Bill, “Biz silahlarımızı bırakamayız!” dedi. Nöbetçi asker kibar, ancak kesin bir tavırla, “Üzgünüm, o zaman ben de sizin buradan daha ileriye gitmenize izin veremem” dedi. Cemil, istihbarat subayına nasıl kendi ordularının kuralları varsa, Türk ordusunun da kuralları olduğunu ve buna anlayış göstereceğini umduğunu söyledi. Her ikisi de silahlarını nöbetçiye teslim edip bir üst kata, albayın odasına çıktılar.

İl jandarma komutanı olan Orhan Albay daha önce Kuzey Irak’ta çeşitli operasyonlara katılmış, yaralar almış ve Üstün Hizmet Madalyası’na layık görülmüştü. Onları buyur etti, “Ne içersiniz?” diye sordu. Daha sonra Cemil’e dönerek, “Demek, sen de Tuğbay torunusun” dedi. Belli ki Cemil hakkında her şeyi biliyordu. Daha sonra çeşitli teknik konular konuşuldu. Çaylar bittiğinde Orhan Albay Amerikalı askerlere komutanlık binasını gezdirdi, kısa kısa bilgiler verdi. Misafirhane bölümüne gelindiğinde emir erini çağırarak, “Git, üç numaralı odanın anahtarını al gel” dedi. Anahtar kısa sürede gelmişti. Asker kapıyı açtı, içerisi mütevazı döşenmiş ancak her türlü konfora sahip bir otel odası gibiydi. Cemil’e dönerek, “Bill’e söyle bakalım. Haftaya nişanlısı geliyor. Eğer üstlerinden izin alabilirse, onları büyük bir zevkle burada misafir edebilirim” dedi. Albay böylelikle, istihbaratlarının ne kadar kuvvetli olduğunu Amerikalı yüzbaşıya göstermiş oluyordu. Çünkü nişanlısının adını da telaffuz etmeyi ihmal etmemişti. Ayrıca konukseverlik örneği de göstermiş oluyordu. Cemil bunları tercüme eder etmez istihbarat subayı bir hamle yaparak albayın elini öpmeye çalıştı, “Teşekkür ederim” dedi. Albay buna izin vermedi. Böylelikle o da, bizim âdetlerimizi ne kadar iyi bildiğini göstermiş oluyordu.

Daha sonra yemek salonuna geçtiler. Yemekte domates çorbası, ızgara çipura, salata ve tatlı vardı. Albay, “Mardin’de deniz yok ama derin dondurucu diye bir şey var. Bugün tüm askerler de balık yiyor” diyerek bir

mesaj daha verdi. Orhan Albay sözünü sakınmayan biriydi. Cemil'e dönerek, "İster olduğu gibi tercüme et, istersen bildiğin gibi anlat. Ama bu söyleyeceklerim, bunlar için önem taşıyor. PKK ile anlaştığınızı biliyoruz. Ancak burada Hizbullah var. Ananızı siker!" dedi. Cemil, sözleşme şartlarında yer aldığı üzere, bu sözleri aynen tercüme etti. Amerikalı istihbarat subayının yanıtı ise, "Teşekkür ederiz. Bizim istihbaratımızın da aynı yönde duyumları vardı zaten" diye yanıtladı. Albay, üs çevresine sivil askerlerden oluşan özel bir koruma timi göndereceğini söyledikten sonra, yemeğe başladılar...

Yemekten sonra Amerikan istihbarat subayı Mardin'i gezmek istedi. Hummer cipleriyle şehri gezmeye başladılar. Cemil bambaşka bir dünyada gibiydi. Eski taş binaları, Süryani kiliselerini gezerken Hıristiyanlığın yeni doğduğu yıllara doğru bir zaman yolculuğu yapıyordu sanki. Aramice sözleri dinledikçe bir anlam vermeye çalışıyor ve günümüzden iki bin yıl önce İsa'nın konuştuğu bu dilin ne kadar ilginç olduğunu düşünüyordu. Mardin'de Hıristiyan'ı, Müslüman'ı, ateisti birlikte yaşıyordu. İnsanlar birbirleriyle ticaret yapıyor, selamlaşıyor, birçok ortak değeri, inançları ne olursa olsun paylaşıyordu. Normal şartlar altında kardeşçe yaşayabilecek olan bu insanlar arasında, ne yazık ki sırf gücü elde tutmak ve olayları menfaatleri yararına yönlendirmek isteyen dış güçler müdahale ediyor ve huzursuzluk çıkarıyordu. Çıkmak üzere olan savaş da güç uğruna, petrol uğruna, para uğruna kendini dünyanın tek hâkimi sayanlar tarafından körüklenen bir savaştı zaten.

Üsse dönme vakti gelmişti. Cemil, Yüzbaşı Bill'e, "Sanırım bana artık ihtiyacınız yok. Üstelik bu akşam nöbetim de yok. Müsaade ederseniz, ben burada kalayım, siz dönün" dedi. Bill, "Hiç sorun yok. Gece geç kalıp da araç bulamazsan, beni ara, seni aldırayım" diye yanıtladı. Şehrin içine doğru yürüdü Cemil. Çarşıyı, kaçak eşyaların rahatça satıldığı dükkânları, el işçiliğinin en güzel örneklerinin üretildiği gümüşçüleri gezdi. Süryaniler gümüş işinde çok usta sanatkârlardı. Kendisi de gümüş üretmeyi sevdiği için ilgiyle inceledi bütün vitrinleri. Bazı esnafla sohbetler etti. Karnı acıkınca bir kebapçıya girip iki porsiyon kebapla karnını doyurdu. Daha sonra anacaddede yürümeye başladı. Bu arada karanlık da çökmüştü. Tam merkez postanenin önüne gelmişti ki omzuna bir el dokundu: "Cemil, gel sana bir çay ısmarlayayım oğlum." Bu babacan tavırlı İl jandarma komutanı albaydı. Postanenin hemen karşısındaki çay bahçesine oturdular. Havadan sudan sohbet ve birkaç demli çayın ardından Albay, "Bak Cemil" dedi.

“Buradan deniz çok güzel görünür.” Cemil başını çevirdi, Mezopotamya ovası gecenin karanlığında uzakta tek tük yanan ışıklarla bir denize benziyordu gerçekten. Albay hemen ekledi: “Coğrafyayı iyi bilmeyip de Mardin’e gelen yabancıları geceleri hep buraya getirip, bu şakayı yaparlar. Burada âdettir” dedi. Gülüştüler.

Vakit hayli geç olmuştu. Cemil müsaade istedi. Albay, “Al oğlum, bu benim telefon numaram. Yirmi dört saat ulaşabilirsin. Ne zaman kendini sıkıntıda hissedersen, beni mutlaka ara. Ben senin buradaki ağabeyinim, babanım. Bunu böyle bil” dedikten sonra, bir araç çağırarak onu üsse gönderdi.

Huzursuz Saatler

Yorgun değildi. Birkaç saatlik uyku bu yüzden yetmişti. Dışarı çıktı, herkesten uzak bir yerde irice bir taşın üstüne oturup bir sigara yaktı. Gözleri uzaklara dalmıştı. Nereye baktığını belli ki kendisi de bilmiyordu.

Telefonu üç kere çaldıktan sonra yanıtladı Cemil. Karşıdaki ses, “Bir ihbarda bulunacağım” diyordu. “Buyurun, dinliyorum” diye yanıtladı Cemil. Ses hayli ürkek, genç bir adama aitti. Hafifçe kekeleyerek, “Demirtaş çöplüğüne giren yol üzerinde 150-200 metre gittikten sonra, sağ taraftaki sazlıkların arasında bir ceset var. Lütfen gidin onu bulun” dedi ve telefonu kapattı. Deneyimliydi Cemil. Hemen şoförü arayıp, arabayı hazırlamasını söyledi. Ardından hemen jandarmaya telefon açıp, aldığı ihbarı bildirdi. Çantasını aldığı gibi fırladı, arabaya bindi. Şoföre, “Demirtaş çöplüğüne doğru gidiyoruz” dedikten sonra, oraya ulaşana kadar başka hiçbir şey konuşmadı. Yolun ağzına geldiklerinde, “150 metre sonra dur” dedi, arabadan indi. Şoföre dönerek, “Gel Orhan, ceset arıyoruz” dedikten sonra, sazlıkların arasına daldı. Çok geçmeden jandarma da gelmişti. Fotoğraf makinesini Orhan’a verdi, “Ayarları tamam, ben jandarmayla birlikte ararken, birkaç resmimi çek” dedi. Başka hiçbir gazeteci yoktu. “Bu haber bugün manşet olur” diye düşündü. Tam o sırada burunların dayanamayacağı, insanı oradan kaçmaya zorlayan o bilindik kokuyu hissetti. Ceset çürümüş olmalıydı. Sazlıkların dibinde buldukları ceset genç bir erkeğe aitti. Deneyimli gazeteci Cemil, “Bu adam burada öldürülmemiş. Başka yerde öldürüp buraya atmışlar” dedi. Jandarma komutanı da daha sonra gelen adli tabip de aynı fikirdeydiler. Savcı, olay yeri incelemesini bitirene kadar orada kaldı Cemil. Cesedin üstünden çıkan kimlikten, fotoğrafı da çekmeyi ihmal etmedi.

Haber gerçekten de manşet olmuştu. Polis, jandarma soruşturma başlatmış, katilin kim olabileceğini araştırıyordu. Aradan üç gün geçmişti ki, yine telefon çaldı. Arayan ceset ihbarını yapan kişiydi. “Ağabey, çok vicdan azabı çekiyorum. O bulduğunuz kişiyi öldüren benim. Seni sürekli okuyorum. Dürüst gazetecisin. Sana güveniyorum, sana teslim olmak istiyorum ama bana söz ver, beni polise teslim etme ağabey. Çok korkuyorum. Orada beni çok döverler.” Cemil, “Sakin ol bakalım kardeş” dedi. “Önce nedir, ne değildir, bir anlayalım. Sen, iyisi mi benim yanıma gel, bir çay içelim. Söz, seni polise teslim etmeyeceğim. Gel, konuşalım.

İstersen konuştuktan sonra, elini kolunu sallayarak çekip gidersin.” Arayan genç rahatlamıştı. “Tamam ağabey, geliyorum” dedi.

Katil, cinayeti işledikten sonra, müthiş bir vicdan azabı çekmeye başlamış, bu yüzden de cesedin yerini kendisi ihbar etmişti. Cemil zaten katilin kendisini arayacağından aşağı yukarı emindi. Cumhuriyet savcısını aradı, “Sayın savcım, ben Cemil. Demirtaş’ta bulunan cesetle ilgili olarak zanlı aradı. Teslim olmak istiyor. Polise götürmemem kaydıyla, birazdan yanıma gelecek” dedi. Cumhuriyet savcısı genç ama yeterince deneyimli ve çok mantıklı biriydi, “Tamam Cemil. Al direkt bana getir. Büroda ifadesini alırız” diye karşılık verdi. Yarım saat geçmeden katil zanlısı Cemil’in yanına gelmişti. Biraz sohbet edip, bir iki çay içtikten sonra, genç katil zanlısı oldukça rahatlamıştı. “Savcıyla görüştüm kardeşim. Polisin hiçbir şeyden haberi yok. Seninle gideceğiz, rahat rahat ifadeni vereceksin. Savcı bey de çok anlayışlı birisidir. Hiç merak etme” diyerek genç katil zanlısını bir dolmuşla adliyeye götürdü.

Cumhuriyet savcısı onları bekliyordu. İfade sonucunda durum anlaşılmıştı. Olay namus meselesiydi. Kız kardeşini evlenme vaadiyle kandıran en yakın arkadaşı onu Malatya’da bir geneleve satmıştı. Olayı öğrenen zanlı kafasına sıktığı tek kurşunla arkadaşını öldürmüş ve cesedini de bulunan yere atmıştı. Silahı da çıkarıp savcıya teslim etti. Cemil, odacıya verdiği fotoğraf makinesiyle fotoğraflarını da çektirmeyi ihmal etmemiş, bu kez dokuz sütuna manşet haberi garantilemişti. Üstelik başka hiçbir gazetecinin de haberi yoktu. Bu onun için büyük bir prestij meselesiydi. Gazeteye döndü, filmleri karanlık odaya teslim etti, haberini yazdı ve yazıişleri müdürünün masasına koydu. O ana kadar hiç kimseye bir şey dememişti. Haberi gören yazıişleri müdürü sandalyesinden fırladı ve Cemil’i tebrik etti. Kısa sürede genel yayın yönetmeninin de durumdan haberi olmuş ve Cemil’e bir maaş ikramiye yazılmıştı. Yorgundu. Hiçbir yere uğramadan eve doğru yola çıktı. Mahallede çocuklar su tabancalarıyla kovboyculuk oynuyorlardı. İki ateş arasında kalmıştı Cemil, sadece gülümsedi.

Yüzüne vuran su damlaları Cemil’i hayallerinden sıyırdı. Yağmur başlamıştı. Sigarası, o hiç içmeden bitmişti bile. Yerinden kalktı, kahvaltısını aldı. Yemeğini henüz bitirmişti ki, “Dış görev var” diye çağırdılar. Yolculuk sınıra doğruydu. Sınır kasabaları, köyleri dolaşıldı. Askerler araçtan bile inmeden, sadece bakıyorlardı. Peşlerindeki sivil araçta kimlerin olduğunu çok iyi biliyordu Cemil. Biraz sonra arkadaki araç öne

geçerek askerlerin yolunu kesti ve içinden dört sivil indi. Amerikalılar silahlarına davranıyorlardı ki Cemil, “Yerinizde olsam bunu yapmazdım. Onlar Türkiye Cumhuriyeti ordusunun sivil askerleri” dedi. Araçtan indi, Özel Harekât askerleri bölgenin tehlikeli olduğunu, Hizbullah’ın her an bir saldırı düzenleyebileceğini anlattı. Cemil söylenenleri araç komutanına aynen tercüme etti. Teşekkür edip, geri döndüler.

Övünç Kaynağı

Sabahtan beri üste bir hareketlilik gözleniyordu. Sadece Amerikalılar değil, un fabrikası çalışanları da etrafta dolaşıyor, sandalyeler ve masalar taşınıyordu. Cemil, fabrika bekçisine sordu: “Hayrola kardeş, nedir bu koşuşturma böyle?” Bekçi, “Aga geliyor ağabey” dedi ve işine koyuldu hemen. Demek Sinan Duyan gelecekti. Öğlen vakti son model lüks arabalar yanaştı üssün kapısına. Gelen Sinan Duyan’dı ama, bekçinin “Aga” diye bahsettiği gerçekten de aşiret reisi Şakir Duyan’dı. Bütün un fabrikası çalışanları kuyruğa girip el öptüler. Üs komutanı albay da karşılamaya gelmişti. Cemil de tercüman olarak yanlarında bulunuyordu. Ağa deyince; aksi, hiçbir şeyden anlamaz, despot, sesi sözü çekilmez bir karakter yaratmıştı Cemil kafasında. Şakir Duyan’ı görünce bütün bu önyargıları yıkıldı. Şakir Duyan; sözü sohbeti dinlenir, oldukça kültürlü, şakacı, tatlılar tatlısı bir adamdı. Tabii ki vakarla duruyordu. Bir ara Cemil’e dönerek, “Rahatın iyi mi yavrum? Gurbet zordur” dedi. Sohbet sırasında gençliğini, gençken yaptıklarını da anlatıyordu aşiret reisi. Katırlarla “kaçağı” dağlardan nasıl aşırdıklarını. Amerikalı komutan Cemil’e döndü, “Doğru mu tercüme ettin? Bu adam kaçakçı mıymış eskiden?” diye sordu. Cemil onaylayınca hayretini gizleyemedi, “Ama yaptıklarıyla övünüyor gibi duruyor” diyecek oldu. Cemil kısa ve net yanıtladı: “Bu kültürü bilmeden, bu coğrafya insanlarının hangi şartlar altında yaşadıklarını iyice bilmeden, onları anlamanız mümkün değildir.” Sonra Şakir Duyan, albaya şaka yollu sordu: “Kaç karın var bakam?” Bir şok daha yaşamıştı albay. “Kaç tane olacak? Bir tane” dedi. Aşiret reisinin, “Benim on sekiz tane var” deyişini şaka sandı, garip.

Konuklar gitmiş, etraftaki heyecanlı koşuşturma sona ermişti. Üs komutanına bu bölge kültürü hakkında biraz bilgi vermeyi düşündü Cemil. Sonra, “Ne kadar anlatırsam anlatayım, kafası almayacak ki” diye düşünerek vazgeçti. Ancak binbaşı meraklıydı. Cemil’i bir kenara çekip, “Sana kahve yaparsam, bana yöre halkının yaşam şartları ve kültürleriyle ilgili biraz bilgi verir misin?” dedi. Cemil, zaten onun bir binbaşıdan öte, duyarlı bir hanım olduğunu biliyordu. Dili döndüğünce, bildiği kadarıyla anlatmaya çalıştı. Her anlattığı bir şaşkınlık, bir başka ilgi uyandırıyordu binbaşıda. Sonra söz döndü dolaştı özel hayatlarına geldi. Binbaşının ışıl ışıl parlayan o güzel gözleri, oğlundan uzak olduğunu anlatırken birden

buğulanıvermişti. Almanya'daki Amerikan üssünde görev yaparken, tanıştığı bir Alman'la evlenmiş, erkek çocukları olmuş, boşandıktan sonra babası çocuğunun yüzünü bile göstermemişti. Cemil'in de gözlerinden yaşlar süzülmeye başlamıştı. Onun da oğlu Almanya'daydı ve yıllardır bir türlü ona ulaşamamıştı. Bir süre birbirlerine sarılıp ağlaştılar. Daha sonra birileri görüp de yanlış anlamasın diye, veda edip ayrıldılar. İkilinin bu dertleşmeleri zaman zaman yinelenecekti.

Askerler de eninde sonunda insandı. Onlar da zaman zaman dayanamayıp patlıyorlar ve duygusal olabiliyorlardı. Her ne kadar savaşın kıyısında olurlarsa olsunlar. Uyku tutmadı Cemil'i, koğuşun önünde çömelip bir sigara yaktı. Evi düşünüyordu; yalnız bıraktığı karısını, köpeklerini. Burnunda tütüyorlardı. Sabahın ikisiydi, yüreği her ne kadar arayıp özlem gidermek istediyse de aklı onu bundan alıkoydu. Yine gözlerinden yaşlar süzüldü, evini çok özlemişti. Sonra birden kendine geldi, "Ne yapıyorum ben ya? Ben bir profesyonelim. Bugün çok duygusallaştık. Yeter artık!" diyerek, gidip yatağına yattı.

Savaşın ilan edilmesi an meselesiydi. Herkes diken üzerindeydi. Bu arada Meclis'ten beklenen tezkere çıkmamıştı. Buna rağmen üsteki çalışmanın duraksamaması, tüm hızıyla devam etmesi Cemil'i biraz şaşırtıyordu. Gözlemlediği kadarıyla sınırdan geçişler oluyordu. "Tezkere mezkere havacıva, adamlar bildiğini okuyor yine" diye geçirdi içinden. Daha sonra gerçekten büyük bir şok yaşayacağını o an bilemezdi tabii. Gündüz görevi bittiğinde, ertesi gün izinli olduğunu söylediler. Sıcak bir yatağı çok özlemişti. Mardin'e gidip, ucuz da olsa bir otel bulup, bir geceliğine elbiselerini çıkarıp, başını bir yastığa koyarak uyumayı düşündü. Anayola yürüdü, bir dolmuşa binerek şehre gitti. Bulabildiği en ucuz otel bile çok kısıtladığı bütçesini zorlayacaktı. Düşüncesinden vazgeçti. Karanlık basmıştı. Yine postanenin karşısındaki çay bahçesine giderek oturdu, bir çay söyledi. Karanlıkta göz kırpan Mezopotamya ovası ışıklarına baktı, denize baktığına inandırmaya çalıştı kendi kendini. Karısı haricinde, iki büyük özlemi vardı, ikisinin adı da Deniz'di. Birdenbire kendini Gemlik'te buldu Cemil.

Kayalıklarda oturmuş, şarap içip sohbet ediyordu balıkçılarla. Mezeleri bir avuç fındıktı. Balıkçıların nasıl yaşadıklarını bir dizi yazı yapmak istemiş, kılık değiştirerek tayfa olarak iş bulmuştu. Gece olunca balığa çıkıyorlar, o da diğerleri gibi beline kolan vurup, manyat çekiyordu. Yeri geliyor üç, yeri geliyor beş voli yapıyorlardı sabaha dek. Zor işti. Halatın

bir ucu kıyıya bırakılıyor, kıyıda kalan tayfa o ucu tutuyor, balıkçı teknesi ağı denize dökerek ilerliyor, reisinin talimatıyla balık bulunduğu düşünülen yer çevriliyor, kayık halatın diğer ucuyla birlikte kıyıya yanaşıyor ve ağı çekmeye başlıyorlardı. Başlarda kolay olan ağ çekme işlemi sonraları zorlaşıyor, epey bir güç gerektiriyordu. Genellikle her kolda ikişer kişi bulunurdu. Balık, eğer varsa ağın "hamsinoz" tabir edilen ince gözlü torbasında toplanırdı, kıyıya çekildiğinde cinslerine göre ayrılıp, kasalara koyarlardı. Şafak sökerken tekneler balık haline gider, avlarını komisyonculara teslim ederlerdi. Kasa kasa balıklar burada müzayedeyle satılırdı. Ele geçen parayı reis ona bölerdi. İki pay kayık için, dört pay tayfanın ağdaki karşılığı olarak ağ için reis tarafından alıkonur, kalan dört pay ise tayfalara verilirdi. Bu dört kişiden biri zaten reisti. Sonuç olarak elde edilen gelirin onda birini alırdı tayfa. Reis, balık halindeki çay ocağından çay söyler, satılan ucuz poğaçalardan alıp, kahvaltı da ısmarlardı. Ardından herkes evine gidip dinlenir, akşamüzerine doğru da bir araya gelip şarap içerlerdi çoğunlukla. Piyasadaki en ucuz şarap olurdu bu tabii ki.

O gün de bir araya gelmişler, şarap içiyorlardı yine. Yoldan geçen bir yabancı duraklayıp balıkçılara baktı, "Şaraben Tahura, içmeyen gâvuraaaa!" diye bağırdı. Buyur ettiler yabancıyı. Reis, "Gel, bir şarabımızı iç" dedi. Cemil, pejmurde kılıklı, saçı sakalına karışmış bu adamın ağzından böyle bir laf çıkmasına şaşırmış, onunla konuşup kim olduğunu anlamak için can atıyordu. Şaraben Tahura, Kuran'da da geçerdi. Ancak bu adam onu öyle bir tavırla söylemişti ki, "Şarap tanrıdır, içmeyen inançsızdır!" anlamına getirmişti. Yabancı, yanlarına yaklaştı, bir kayanın üzerine oturdu, "Ben şarap içmem ağalar, ben içki de içmem, ama fındığınızdan bir iki tane yerim" dedi. Reis, "İçmiyorsan, madem misafir oldun al bakalım iki şişe şarap bize" diye yanıtladı. Yabancı, cebinden parayı çıkardı, içlerinden en genci parayı kaptığı gibi bakkala koştu. Cemil, yabancıya dönerek, "Şarabın günahından korkuyorsun galiba?" diye sordu. Gülümsedi yabancı. "Şarabın renginden korkarım. Çünkü fena kırmızıdır" diye yanıtladı.

Şaraplar gelmişti. Yabancı, paranın üstünü alıp cebine koydu, "Hadi bana eyvallah" dedikten sonra, Cemil'in kulağına eğilip, "Kolay gelsin kardeş" diyerek uzaklaştı. Cemil, uzun süre bu yabancının kim olabileceğini düşündü. Öyle ya, onun balıkçılardan biri olmadığını anlamış, bunu da kulağına fısıldadığı sözlerle belli etmişti. Üstelik Attilâ İlhan'ın şiirinden bir mısra okuyabilecek kadar da mürekkep yalamıştı. Yabancının kimliğini hiçbir zaman öğrenemedi Cemil.

Savaş Çıkıyor

Her ne olduysa, birden gözlerini açtı Cemil. Koğuşta kurulu televizyonda sadece Pentagon Kanalı izlenebiliyordu. Onun gibi uykusu kaçmış iki asker de televizyonu izliyordu. O sırada içeriye giren bir yüzbaşı, “Başladı” dedi. Zaten tilki uykusu uyuyan birkaç asker daha bu sözü duyar duymaz, yattıkları yerden doğrulup, televizyona baktılar. Bu tek kelime çok şey anlatıyordu. Artık savaş resmen başlamıştı. On beş dakika sonra televizyonda George Bush’un televizyon konuşması naklen yayımlanıyordu. Saatler sabahın 02.30’unu göstermekteydi. Bush, Amerikan halkına savaşın terörle mücadelede ne kadar gerekli olduğunu anlatıyor, bulabildiği ve kendince mantıklı olan bütün gerekçeleri sıralıyordu. Daha sonra bu gerekçelerden birçoğunun zaten var olmadığı anlaşılacaktı; Saddam’ın gizli silahları olduğu yalanı gibi. Bu arada üssün üzerinden geçen uçakların sesleri de duyuluyordu. Tecrübeli askerler, uçakları seslerinden ayırt edebiliyordu. Bir tanesi, “Bak, bu F-15. Ardından F-16 gelecek. F-15’ler daha hızlıdır. Daha Saddam’ın uçaksavarı bu uçağa kilitlenmeden, arkadan gelen F-16 attığı füzeyle o uçaksavarı daha düğmeye basmadan yok edecek” diye açıkladı. Bunları söylerken müthiş keyif aldığı yüz hatlarından belli oluyordu. Olan olmuş, artık savaş başlamıştı. Her şey biraz daha farklı olacaktı elbet.

Cemil dışarıya çıktı, bir sigara yaktı. “Hayırlısı. Bakalım dönüşümüz var mı?” diye geçirdi içinden. Bu arada iki subayın aralarında konuşmasına kulak misafiri oldu. Binbaşı, yarbaya, “Eğer başta Clinton olsaydı biz bugün burada olmazdık” diyor, yarbay da onu onaylıyordu. Üste bir koşuşturmadır başlamıştı. Güvenlik alarmı kırmızıya yükseltilmiş, herkes görev yerlerine gitmişti. Cemil, “Kara Binbaşı”ya giderek, “Güvenlik kırmızı ilan edildi. Herkesin talimatlara uyması anons ediliyor. Biz tercümanların yapması gereken bir şey var mı?” diye sordu. Son derece şakacı, güler yüzlü ve babacan olan binbaşı zenciydi. Bu yüzden tercümanlar kendi aralarında ona “Kara Binbaşı” diyorlardı. “Askerlerden uzak durun, yeter. Özel bir şey yapmanıza gerek yok. Bir tehlike olursa, biz size zaten bilgi veririz” dedi ve her zaman olduğu gibi neşeli bir şekilde gülümseyerek oradan uzaklaştı.

Günün aydınlanmasıyla birlikte üs çevresinde dolaşan gazetecilerin ve televizyoncuların sayısında belirgin bir artış gözlemlemeye başladı. Üs

kapısına kadar gelen bir televizyon ekibi içeriye girmek için izin istiyor, muhabir olduğu belli olan sarışın adam, Amerikan aksanlı İngilizcesiyle askerlere kendilerinin Amerikan televizyonlarından olduğunu ve üs komutanıyla görüşmek istediklerini anlatmaya çalışıyordu. Ne var ki, verilen talimatlar kesindi. Asker, Cemil'e döndü, "Ne istediklerini sor bakalım" dedi. Kendisine söylenenleri çok iyi anlamasına rağmen, talimatlara uyarak, tercümanın konuşmasını sağlamaya çalışıyordu. Cemil, "Bizdeki kadar olmasa da, bunlarda da bürokrasi var" diye geçirdi içinden ve bıyık altı gülümseyerek İngilizce konuşmalarını yine İngilizce olarak askere aktardı. Tabii ki Amerikalı televizyoncuların da içeriye girmesine izin verilmemişti. O sıkıntılı anlarda bir başka olay daha oldu. Amerikalı asker Cemil'e dönerek, "Sizin ülkenizde hintkeneviri içmek serbest mi?" diye sordu. Cemil şaşırmıştı. "Bu da nereden çıktı? Kesinlikle yasak. Üstelik ağır da cezası var" diye yanıtladı. Asker başka bir açıklama yapmaktan kaçındı. Cemil durumu daha sonra anladı. Asker kendisine esrar satmak isteyen 14-15 yaşlarındaki bir çocuğu üstlerine rapor etmiş, onlar da durumu Türk jandarmasına bildirmişler ve çocuğun yakalanmasını sağlamışlardı.

İyice artan stres ve yorgunluk Cemil'in omuzlarına ağır bir yük olarak çökmüştü. Sürekli Janet'i düşünüyordu. "Acaba ne yapıyor şu anda?" diye geçirdi içinden. Bir sigara daha yaktı.

Metro Oxford Circus İstasyonu'na geldiğinde Cemil elindeki gazeteyi katladı ve vagondan inerek hızlı adımlarla çıkışa doğru yürüdü. Yağmur çoğu zaman olduğu gibi çiseliyordu Londra'da. Montunun yakalarını kaldırdı, gazeteyi içcebine koyarak fermuarını çekti, ellerini cebine sokup yol boyunca vitrinleri seyrederek Tottenham Court Road İstasyonu'na doğru yürümeye başladı. Kimi vitrinde az zaman harcıyor, kiminde ise uzun uzun, sergilenen mallara bakıyordu. Tottenham İstasyonu'na vardığında, yolun karşısına geçti. Bu kez geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Karnı hayli acıkmıştı. Köşedeki Benji's sandviç dükkânından yengeçli bir sandviç aldı, yiyerek yürüyüşüne devam etti. Aylardır merkezi Londra'nın gezmedik yerini bırakmamıştı. En çok da British Museum'a gidiyordu. Orada Türkiye'den çalınan birçok tarihi değer sergileniyordu. Onları uzun uzun seyrederdi. Bağış kutusuna da hiçbir zaman para bırakmaz, yanından geçerken, "Benim ülkemden çaldığınız malları, bana gösterdiğiniz için mi bağış vereceğim size?" diye geçirirdi içinden. O gün canı British Museum'a gitmek istememişti. Bond Street yönüne doğru ilerledi.

On dakika kadar yürümüştü ki takım elbiseli, kör bir kemancının para toplamak için yol kenarında çaldığı müziği duydu. Notalar hiç yabancı gelmiyordu kulağına. Usulca adamın yanına yaklaştı, Türkçe olarak, “Merhaba beyefendi. Çok güzel çalıyorsunuz” dedi. Kemanıyla, Şehnaz Longa’yı çalan kör adam, hiç duraksamadan, sanki onu duymamış gibi parçaya devam etti. Ancak bitirdikten sonra, kemanını indirdi, başını çevirmeden konuştu. “Yirmi yıl önce buraya geldim evlat. Kör olduktan sonra, iş göremez duruma düştüm. Böyle, birkaç kuruş kazanmaya çalışıyorum işte” diye anlatmaya başladı. Çocukları elenmiş, biri Leeds’e, diğeri Glasgow’a yerleşmişti. Kemal Amca yalnız yaşıyordu. Kısa bir sohbetten sonra yürüyüşüne devam etti. Birden yolun karşısındaki kargaşa dikkatini çekti. İki sivil polis bir genci kelepçeliyordu. Belli ki kötü bir şeyler yapmıştı. Tekrar metroya yöneldi, eve doğru yola çıktı. O akşam mahallenin ayda bir yapılan güvenlik toplantısı vardı. Cemil gitmek istememiş, Janet’e, “Sen git. Ben sıkılırım böyle şeylerden” demişti. Toplantı sekiz buçuk dokuza kadar sürerdi. Eve varmadan, yolunun üzerindeki her zaman gittiği bara uğradı. Bir Guinness “siyah İrlanda birası” söyledi. Yanında oturanlarla sohbet etti, birkaç kadeh daha içtikten sonra saate baktı, Janet eve dönmüş olmalıydı. Kalktı, zaten 500 metre aşağıda olan eve doğru yürümeye başladı. Henüz 50 metre bile gitmemişti ki 13-14 yaşlarında bir kız yaklaştı, “Sigaran var mı?” diye sordu. Cemil, “Ben sarma tütün içiyorum” diyerek uzaklaşmaya çalıştıysa da kız tekrar ona yetişip, “Eğer 10 pound verirsen, şu ara sokakta beni becerebilirsin” diye üsteledi. Yüreği cız etti Cemil’in. Hiçbir şey diyemeden koşar adımlarla eve girdi. İngiltere’de de halkın bir bölümü refah içinde yaşarken, bir bölümü sürünüyor, gencecik çocuklar fahişeliğe itiliyordu.

Amerikan askerleri kuzeyden, İngiliz askerleri güneyden katılıyordu Irak’taki savaşa. Ve bu savaş için harcanan paralarla her iki ülkede de zor durumda olan insanlara yardım yapılsa, belki de çocuk yaşta fahişelik yapmayacaktı kızlar, suça karışmayacaktı gencecik oğlanlar. Cemil düşüncelerinden sıyrıldı, yemeğini almak için sıraya girdi.

Ajanlar Panik İçinde

Savaşın başlamasıyla birlikte üste hareketlilik iyice artmıştı. Şirket'in adamları daha sık geliyor, bazen gizlice fotoğraflar çekiyorlar, bazen askerlerle fısır fısır bir şeyler konuşuyorlardı. Ajanlardan biri Cemil'e yanaştı, "Seninle özel olarak konuşabilir miyiz?" dedi. "Belayı aldık başımıza!" diye düşündü Cemil. Kuytu bir köşeye çekilip, konuşmaya başladılar. Ajan, Cemil'e, savaşın gerçek nedeninin terör olduğunu, söylenildiği gibi petrolle ilgisi bulunmadığını, üzerine basa basa anlatmaya gayret ediyordu. Kendince haklı nedenleri birbiri ardına sıralıyor ve bu savaşın ne denli gerekli olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Bir süre sonra ajanın sözünü kesen Cemil, "Bak dostum. Bana hiç kimse, hiçbir şeyi açıklamak zorunda değil. Burada profesyonel bir anlaşma yaptık. Ben ücretini ödediğiniz tercümanlık işini yapıyorum. Hiç kimseyi de sorgulamıyorum" diye kestirip attı. Ajan biraz bozulmuştu. Belli etmemek için gülümsedi ve çekti gitti.

Dışarıda yağmur yağıyordu, işi olmayan bütün tercümanlar koğuşta bir araya gelmiş, çay içiyorlardı. Tam o sırada üç CIA ajanı panik içerisinde koğuşa girdi, sağa sola bakındılar, daha sonra Cemil'in yanına gelip, "Mehmet Sütçüoğlu nerde?" diye sordular. Cemil hemen durumu anladı. Bıyık altı gülümseyerek, az ileriyi işaret etti, "İşte orda oturuyor. Görmediniz mi?" diye sordu. Ajanlar hiç cevap vermeden Mehmet'in yanına koştu ve kulağına bir şeyler söyleyip, beklemeye başladılar. Cemil ile Mehmet o an göz göze geldi. Birbirlerine gülümsediler. Mehmet kendisine söylendiği gibi, aceleyle eşyalarını topladı, "Arkadaşlar, ben gidiyorum. Size kolay gelsin" dedikten sonra, Cemil'le kucaklaştı ve dostunun kulağına, "Bu salaklar yeni uyanmışlar. Beni apar topar götürüyorlar, kendine iyi bak" dedikten sonra, ajanlarla birlikte alelacele çıkıp gitti. CIA, Mehmet'in üst düzey bir bürokratın oğlu olduğunu ve PKK'nın onun hakkında ölüm emri çıkardığını yeni öğrenebilmişti. Cemil, uzun süre kendini gülmekten alıkoyamadı.

Akşamüzerine doğru üsteki koğuşa uzun boylu, mavi gözlü, uzun ve düzgün bacaklı, sarı saçlı bir kadın girdi. Kırk yaşlarında ve son derece seksi olan bu kadına diğer bütün CIA ajanlarının gösterdiği saygı onun üst düzey olduğunu ortaya koyuyordu. Kadın, tercümanların yanına yaklaştı, "Merhaba arkadaşlar. Benim adım Jane. Nasılsınız?" diyerek, yanlarına

oturdu. Gülümsüyor, onlarla şakalaşıyor, bunu yaparken tüm dişiliğini de kullanmayı ihmal etmiyordu. Jane çantasından çıkardığı en iyi kalite Küba purolarını tercümanlara birer birer verirken, şuh bir kahkaha attı, “Bunları bizimkiler sizin için Küba’dan kaçırdı” diye şakalaştı. Tercümanların içinde birini gözüne kestirdi ve genç çocuğun sakallarını okşayarak, “Artık sen benim özel tercümanımsın” diyerek, genci yanına alıp, dışarıya çıktı. Jane’in ardından yalnız bütün tercümanlar değil, askerler de bakakalmışlardı. Hemen ardından Bill tercümanları tek tek çağırıp, onlarla özel konuşmaya başladı. Sıra Cemil’e geldiğinde, Bill dışarıya çıktı, kapıdan bir işaretle onu yanına çağırdı. Cemil sigarasını yaktı ve “Dinliyorum” dedi. Bill büyük bir ciddiyetle, “Şimdi sana söyleyeceklerim kesinlikle aramızda sır olarak kalacak. Başka bir yerde konuşmayacak, en yakın arkadaşına dahi bahsetmeyeceksin. Unutma ki, her yerde gözümüz kulağımız var. Sana söyleyeceklerimle ilgili, ağzından bir kelime çıkarsa, tutuklanıp hapse atılacaksın” diye tehdit etti. Cemil, “Merak etmeyin. Sırrınız her ne ise, saklarım” dedi. “Cezaevi” ile Bill’in ne kastettiğini çok iyi biliyordu. Bu, Guantanamo demekti. Bill, “Yurtdışında çalışır mısın? Yurtdışından neyi kastettiğimi biliyorsun, değil mi?” diye sordu. Yurtdışından kasıt, Kuzey Irak’tı. Orada Türkmenler vardı ve Türkçe tercümana da ihtiyaç olacaktı elbet. Aynı görev birkaç Kürtçe bilen tercümana da teklif edilmişti. Görevi kabul edenler iki misli maaş alacak ve 150 bin dolarlık hayat sigortasına sahip olacaklardı.

Cemil fazla düşünmeden, görevi kabul etti. Eline daha çok para geçecek ve sevdiği, kışı daha rahat geçirebilecekti. Üstelik ölümü halinde de ona kendisini kurtarabilecek bir para bırakmış olacaktı. Sırt çantasını topladı, ajanlar onu önce bir arabayla sınırın az ötesine götürdüler. Burada bir Skorsky helikoptere bindirdiler. Kısa süre sonra görev yerine iniş yapmışlardı bile. Cemil korkuyor, ancak bunu hiçbir şekilde belli etmiyordu. Korkusu savaştan değildi. CIA’in onu vatanı için çok hayırlı olmayacak şeyler yapmaya zorlamasından korkuyordu. Kendi kendine, “Böyle bir durumda kaçarım. Olmadı ölürüm. Ama bana kesinlikle o tip bir şeyi yaptıramazlar!” diye geçirdi aklından. Uçaklar geçiyor, bomba sesleri silah seslerine karışıyordu kimi zaman. Savaşın iğrenç yüzü yakından bakıldığında, daha da iğrenç görünüyordu.

Cemil’in işi Türkmenlerleydi. Daha çok istihkâm taburuna yardımcı oluyordu. Ancak ne tezgâhlar döndüğü de kulaklarından kaçmıyordu elbet.

Kuzey Irak’a varalı henüz birkaç saat olmuştu ki, genç bir çocuk, Cemil’in yanına yaklaştı ve elindeki dosyayı kucağına bırakarak hızla uzaklaştı. İlk şaşkınlığını atlatan cemil dosyaya göz gezdirmeye başladı:

“Irak’taki rejimlerin baskısıyla daha çok kendi kimliksel ve kültürel özelliklerini korumayı amaçlayan Türkmenler, siyasetten uzak kalmıştı. 1980’lerde Irak dışında örgütlenmeye başlayan Türkmen siyasi hareketi, 1991’de Irak’ın kuzeyinde güvenli bölgenin oluşturulmasından sonra, çalışmalarını bu alan taşıdı. 1995 yılında, Türkmenlerin söz ve hedef birliği amacıyla Irak Türkmen Cephesi kurulmuştur. Osmanlı Devleti’nin yıkılışıyla İngiltere’nin işgal ettiği Osmanlı vilayetleri olan Musul, Bağdat ve Basra’nın birleştirilmesiyle kurulan İngiliz mandasındaki Irak topraklarında kurulan yeni sistemin dışında bırakılan bölgedeki Türk varlığı, yeni kurulan Türkiye’nin Musul Vilayeti’nden vazgeçmemesiyle umudunu ve direncini yitirmemişse de, Musul sorununun Milletler Cemiyetinde çözümlenmesinin ardından, 1926’da Türkiye ile Irak arasında yapılan Ankara Antlaşması’yla, İngiliz mandasındaki Irak yönetimine bırakılmasıyla psi-kolojik travma yaşandı. Bu nedenle destek bulamayan ve devletçi bir yapıdan gelen Türkmenler, azınlık psikolojisine sürüklenerek, içe kapalı ve ürkek bir toplum haline geldi. Irak’taki rejimlerin politikaları da bunu körükledi

Hiçbir dönemde siyasi faaliyetlerine izin verilmeyen ve zaman zaman ortaya çıkan lider vasfı taşıyabilecek insanları öldürülen Türkmenler, bölgede hâkim anlayış olan silahlı mücadeleyi, şehirli ve aydın nüfus yapısının yanında Türkiye’ye duyulan güven neticesinde benimsememiş ve kültürel yapılarını korumayı tercih etmiştir. Siyasi anlamda bir faaliyet içerisine girmeyen Türkmenler, dönem dönem kültürel ve sosyal içerikli kuruluşları kurmalarına rağmen, rejimin politikaları nedeniyle bir sonuç alamadı.

1980’lere gelindiğinde TKO’ya iktidardaki Baas Partisi yanlısı kişilerce rejim tarafından el konulması ve Türkmen liderlerin asılması neticesinde, 1980’de Türkmenlerin ilk siyasi organizasyonu olarak ifade edilebilecek Irak Milli Demokratik Türkmen Örgütü deklare edildi. Suriye’de şekillenen bu örgütün çalışmaları da 1985 yılında durduruldu. Bu dönemde Irak’taki savaş hali göz önüne alındığında 1970’lerle birlikte başlayan Türkiye’ye yönelik toplu göç hareketi, 1980’lerin sonunda Türkiye’de Türkmenlere ilişkin bir siyasi kuruluşun kurulmasını gündeme getirdi 1988 yılında ilk siyasi Türkmen kuruluşu olan Milli Türkmen Partisi kurulmuştur. 1991’den

sonra Irak’ın kuzeyinde de facto bir idare ortaya çıkması, Türkiye’nin bölgede askeri varlığı yoluyla bölgedeki siyasi yapı üzerinde önemli bir etki sahibi olması, Türkmenlere de bir nefes alanı açtı ve Türkmen partilerin sayısı çoğaldı. Türkmen siyasi hayatındaki dağınıklığın önüne geçmek ve Türkmenler için bir vizyon çizmek amacıyla 1995 yılında Irak Türkmen Cephesi kuruldu. Irak’taki Türkmen siyasi hareketini birinci derece temsil etme ve yönlendirme 1995 yılından sonra başarıldı.”

Dosya hayli kalındı. Atlaya atlaya okuyor, bir yandan yazılanları anlamaya çalışırken, diğer yandan da böyle bir dosyanın neden ve kimler tarafından kendisine verildiğini anlamaya çalışıyordu. Hızla göz gezdirmeyi sürdürdü Cemil:

“ITC bir yandan uluslararası platformda çalışmalarını sürdürürken, diğer taraftan da kurumsal yapılanmasını sağlamlaştırmaya ve meşruluğunu artırmaya çalışmaktadır. Ancak Türkmen siyasetçiler arasındaki sorunlar ve görüş anlaşmazlıkları bu konuda ITC’yi zaman zaman zor durumda bırakmış ve kurumsal yapılanmanın sağlamlaştırılması zorlaşmıştır. Örneğin, 7-9 Haziran 2000 tarihleri arasında Erbil’de düzenlenen 7. Şûra’da Sanan Ağa Kasap’ın Türkmen Şûrası’na üye olarak girmesiyle ITC Başkanı Vedat Arslan ve 40’ın üzerinde ITC yöneticisi topluca görevini bırakmıştır. Bu nedenle Temmuz-Kasım 2000 tarihleri arasında ITC çatısı altında bulunan partilerin başkanlarından Kenan Şakır Üzeyirağalı, Mustafa Kemal Yayçılı ve Riyaz Sarıkâhya, her ay ITC’nin geçici başkanı olmuştur. Bunun için ITC tüzüğünde de öngördüğü süre zarfında 2. Türkmen Kurultayı’nın yapılması için hazırlık çalışmalarına başlayan ITC, yeni bir Kurultay Hazırlık Komisyonu oluşturmuştur. Hazırlık Komisyonu’nda Hasan Özmen ve Mustafa Ziya’nın yanı sıra Ekrem Pamukçu da yer almıştır. 2. Türkmen Kurultayı’nın daha geniş katılımlı olması hedeflenmiş, 1. Kurultay’ın aksine ITC dışındaki kuruluşlardan Türkmen İslami Birliği ile birlikte, Avrupa Türkmen Dernekleri Federasyonu, Amerika ve Kanada Türkmenleri Örgütü, Avustralya Türkmen Derneği, Kerkük Vakfı, Avrupa Türkmen İnsan Hakları Cemiyeti ile Hollanda Kültür Vakfı’nın da kurultaya davet edilmesi kararlaştırılmıştır. Bunun dışında önde gelen Türkmenlerden de 50 kişinin kurultaya davet edilmesi öngörülmüştür.

Türkiye’de ve Irak’ta yapılan çalışmalar sonucu, 2. Türkmen Kurultayı, 20-22 Kasım 2000 tarihleri arasında Erbil’de yapılmıştır. 2. Kurultay’da, 1. Kurultay’da kabul edilen temel ilkeler deklarasyonu güncelleştirilmiş ve ITC Tüzüğü revize edilmiştir. Kurultay’da Türkmen Şûrası üyeleri seçilmiş,

Şûra üyeleri de ITC başkanı ve yönetim kurulunu seçmiştir. Buna göre, Türkmen Kardeşlik Ocağı'ndan Sanan Ağa Kasap, ITC'nin yeni başkanı olmuştur. Aşağıda Türkmen Şûrası üyeleri ve ITC'nin 2000-2003 yılları arasındaki yönetim kurulu tablosu yer almaktadır. 3 gün süren 2. Türkmen Kurultayı'nın sonunda bir sonuç bildirisi yayımlanmıştır. Bildiride, kurultayda Irak Türkmen halkının içinde bulunduğu şartlar değerlendirildiği ve geleceğe yönelik kararlar alındığı ifade edilmiştir. Türkmenlerin milli kimliklerinden vazgeçmeye zorlanmakta ve hatta mecbur edilmekte olduğunun vurgulandığı bildiride, Türkmenlerin asimile edildiği, zorla göçe tabi tutulduğu ve Araplaştırmak için çeşitli yöntemler uygulandığı dile getirilmiştir. Ayrıca Kurultay'da, Irak yönetiminin uygulamalarının kınandığı, alınması gereken tedbirlerin görüşüldüğü ve değerlendirmelerin yapıldığı belirtilmiştir. Bildiride, Kurultay'da Türkmen halkının temel düşüncesinin; aynı kaderi paylaştığı bölge halklarının refah ve mutluluğu, demokrasinin tüm kurum ve ilkeleriyle yerleşmesi, mevcut çok kültürlülüğün korunarak yaygınlaştırılması, halklar arası kardeşlikle bölge barışının sağlam temeller üzerine tesis edilmesi olduğu üzerinde görüş birliğine varıldığı ifade edilmiştir. Kurultay'da ayrıca, Irak Türkmenlerinin bölge partileri ve diğer muhalefet gruplarıyla ilişkilerinin ele alındığı, bölgede eğitim ve kültür çalışmaları, teşkilatların güçlendirilmesi, kadın ve gençliği hedef alan kitle örgütlerini geliştirmek için verilen desteğin artırılması üzerinde durularak çözüm önerileri değerlendirildiği de bildiride yer almıştır. Irak rejiminin, Irak halkı üzerindeki insan haklarını hiçe sayan uygulamalarına bir kez daha vurgu yapılan bildiride, Irak yönetimine çağrıda bulunularak, halkını yirmi birinci yüzyıla yakışan çağdaş bir rejime kavuşturmaya ve Birleşmiş Milletler kararlarına uymaya, Birleşmiş Milletler'i de ambargoyu kaldırarak Irak halkının acılarını dindirmeye davet edilmiştir.

Bildiri dikkatle incelendiğinde, Irak'ta Türkmenlerin güvenli bölgenin dışında da yaşadığı göz önünde bulundurularak, dönemin Bağdat yönetimiyle de ilişkilerin koparılmamaya çalıştığı görülmektedir. Diğer taraftan Bağdat hükümetiyle dirsek temasında bulunulmasının bir diğer sebebinin de Irak muhalefetindeki belirsizliğin olduğu söylenebilir. Irak'ta muhalefet gruplarının zaman zaman bir araya gelseler bile ortak noktada buluşamadıkları ve bu nedenle bir yol haritası çizemedikleri görülmektedir. Buradan hareketle yol haritası belli olmayan bir oluşum içerisinde yer almanın sıkıntılarını çeken ITC'nin bu dönemde net bir siyasi tavır

sergilediğini söylemek güçtür. Ayrıca Irak'ın kuzeyinde yapılanmaya çalışan ITC'nin bölgedeki diğer gruplarla da zaman zaman sorunlar yaşaması ITC'nin de temkinli bir duruş sergilemesine neden olduğunu düşündürmektedir. ITC'nin yeni yönetiminin oluştuğu 2. Büyük Türkmen Kurultayı'ndan sonra da kurumsal yapılanmasıyla ilgili sıkıntıların arttığı görülmektedir. ITC içerisindeki gruplar arasındaki anlaşmazlıkların yanında, özellikle KDP'nin ITC üzerindeki baskısını artırması da ITC'yi zor durumda bırakmıştır. Bu dönemde hızlanan muhalefet çalışmalarına da iştirak etmeye gayret gösteren ITC, Irak muhalefet grupları tarafından oluşturulan Irak Ulusal Kongresi toplantılarına da katılmış ve burada Türkmen haklarını savunmaya gayret göstermiştir. Ancak Allavi, Ahmet Çelebi, Şerif Halil, Abdülaziz Hakim, Celal Talabani ve Mesut Barzani'nin başını çektiği 6 gruptan oluşan ve Saddam sonrası yönetimi oluşturması planlanan bu grubun içerisine Türkmenler alınmamıştır.

Diğer taraftan 2001'de ABD'nin Afganistan'a girmesinin ardından, Irak üzerinde de baskının artırılması ve Saddam Hüseyin rejiminin temellerinin sarsılmaya başlaması nedeniyle, Irak'ın kuzeyindeki Kürt grupların, ABD'nin de desteğiyle daha cesur davrandıkları görülmektedir. Bu nedenle yeni bir ortak yönetim oluşturmaya çalışan KDP ve KYB 2002 yılında Irak'ın kuzeyinde özerk bir yönetim oluşturma girişimlerini artırmış ve bu kapsamda ABD'yle müzakerelere başlamıştır. KDP ve KYB'nin hem Türkmenleri hem de ITC'yi bu yönetimden soyutlamaya çalışması, yıllardır bölgede bir taban ve kurumsal yapı oluşturmaya çalışan ITC'yi de olumsuz yönde etkilemiş ve ITC'nin de çalışmaları sınırlanmaya başlamıştır. Bu dönemde Türkiye ile ABD arasında Irak'a müdahaleye ilişkin tezkere görüşmelerinin başlaması bölge politikasını hareketlendirmiştir. Tezkere görüşmelerinin yanında bölgedeki anlaşmazlıkların da çözülmesi amacıyla özellikle KDP, KYB ve ITC arasında yoğun görüşmeler yapılmış ve bu görüşmelere Türkiye ve ABD'li yetkililer de iştirak etmiştir. Bu kapsamda başta Kerkük olmak üzere Türkmen bölgelerinin korunmasına çalışan ITC'ye Irak'ın kuzeyinde oluşturulacak ortak yönetime katılmasının da teklif edildiği bilinmektedir."

Belki de Türkmenler kendilerini daha iyi anlatabilmeyi amaçlıyorlardı. Çok da fazla durmadı bu olayın üzerinde ama içindeki his, Türkmenler için bu savaştan sonra çok fazla bir değişiklik olmayacağını söylüyordu...

Her yerde Saddam aranıyordu. İki lafın arası, Saddam'ın yerini bildirenlere çok büyük ödüller vaat ediliyordu hep. Ancak Saddam'ın

Kuzey Irak'ta olmayacağı da kesin gibiydi. Savaş teröre karşı yapılıyordu, ancak her ne hikmetse bütün Amerikan birlikleri Kuzey Irak'taki petrol tesislerinin çevresinde konuşlanmıştı. Cemil Türkmenlerle irtibatı sağlıyor, ama bu arada ister istemez diğer yerlerde olup bitenleri de öğreniyordu. Sıkı dostluk kurduğu Türkmenlerden biri ona hayli ilginç şeyler anlatmıştı.

"Savaş esirlerine çok müthiş işkenceler yapıyorlar." Süleyman'ın bu sözleri Cemil'in yüreğini acıttı. "Bazı Amerikalı kadın askerler adamların önünde soyunuyor, anadan doğma olarak onların üzerine işiyor" dediğinde Cemil, "O kadar da değil. Eminim bu adam yalan söylüyor" diye geçirdi aklından. Ne yazık ki yıllar sonra gazetelerden, bu ve çok daha kötü işkencelerin yapıldığı gerçeğini öğrenecekti.

Cemil'in dikkatini çeken bir diğer konu da Amerikalılarla ters düşen bazı Kuzey Iraklıların birdenbire ortadan kaybolması olmuştu. Dostu Süleyman da ortadan kaybolmuştu. Kime sorsa ya bilmiyor ya da sudan bir sebep uyduruveriyordu. Görev yaptığı sürece ve daha sonra Süleyman'dan hiç haber alamadı Cemil. Ufacık bir evde tek başına kalıyordu Cemil. Geceleri uyumakta çok güçlük çekiyor, aklını fikrini bir türlü Janet'ten alamıyordu. Orada tanıştığı bir binbaşı hanımla ara sıra kahve içip dertleşirdi. O gece binbaşının işi yoktu. Cemil'in odasında oturup dertleşiyorlardı. Ne olduysa oldu, önce elleri sonra gözleri birleşti ve kırk yıllık âşıklarmış gibi birden öpüşmeye başlamışlardı. Alt alta üst üste, çılgınca sevişiyorlardı. Yorgun düştüler ve yatağa yan yana uzandılar. İkisi de çırılçıplaktı.

Kulakları sağır eden bir gürültüyle uyandı Cemil. Yakında bir yere bomba düşmüş olmalıydı. Yatağı yokladı, yanında kimse yoktu. Birden giyinik olduğunu da fark edince, gördüğünün bir rüya olduğunu anladı. Yine de böyle bir rüya onu huzursuz etmişti. Dışarıya fırladı, sanki hiçbir şey olmamış gibi, herkes işinde gücündeydi. Amerikan uçaklarının attığı bir bombanın yakına düştüğünü öğrendi daha sonra. Ancak olay bu kadar basit değildi. Yakından tanıdığı, zaman zaman oturup birlikte çay içtiği, dertleştiği bir tercüman arkadaşı bu bombadan aldığı yararlarla ölmüştü. Dost bombalar vuruyordu yine günahsız insanları. "Savaş bu, arada olur böyle şeyler" diyordu askerin biri. "Ölenlerden biri senin bir yakının olsa, yine de aynı şeyi söyler miydin?" diye soracaktı, vazgeçti. Güneyden de haberler geliyordu. Müttefik İngiliz askerlerinden bazıları da vurulmuştu dost ateşiyle.

Kurşunlar Uçuşuyor

İşin ucunda güzel para olmasa bir dakika bile durmazdı orada ya, ne yazık ki bu paraya çok ihtiyaçları vardı.

Yağmur çiseliyordu. Okuldan sonra bir arkadaşıyla oturmuş, biraz ders çalışmıştı Cemil. Hava kararmış, vakit geç olmuştu. Bir otobüse bindi, Tarlabaşı durağında indi. Pera Palas yanındaki merdivenlerden Asmalımescit'e doğru çıkmak üzereydi ki bir polis, "Yat!" diye bağırdı. Silah seslerini o zaman fark etti Cemil. Tam o anda bir mermi "vıııozzz" diyerek burnunun ucundan geçiverdi. Korku dahil olmak üzere hiçbir duygu yaşamıyordu o an. Polisin uyarısına rağmen, kurşunun uyarısına rağmen, yürüdü gitti. Daha sonra öğrendi ki Pera Palas'ın çatısına çıkan teröristlerle bir çatışma yaşanıyordu.

Vızıldayan kurşunlar üniversite yıllarına götürmüştü Cemil'i, "O zaman beni bulmayan kurşun, şimdi de bulmaz" diye geçirdi içinden. Ancak unuttuğu bir şey vardı...

Okuldan çıkmış, Beyazıt Meydanı'na kadar yürümüştü. Trafik ışıklarında yolun karşısına geçmek için beklemeye başladı. Birkaç el silah sesi duydu, sonra çığlıklar. Dönüp arkasına baktığında, bir gencin kanlar içinde kaldırımda yatmakta olduğunu gördü. Ateş edilen aracın plakasını okuyamamıştı. Önce polisler geldi, sonra ambulans. Ne yazık ki kaldırımda yatan genç ölmüştü. Polis, Cemil'in yanına yaklaştı, "Önce seni hastaneye götürelim de, ifadeni sonra alırız" dedi. Bacağından vurulduğunu o an anlayabilmişti Cemil. Kaza kurşununa kurban gitmişti Cemil. Ölen, bir militandı. Onu vurmak isterlerken, kurşunlardan biri Cemil'e isabet etmişti. Uzun süren sorgulardan sonra, olaylarla ilgisi olmadığı anlaşılınca, serbest bıraktılar.

Çoktandır unuttuğu bu olayı hatırlayınca, gülümsedi Cemil, "Doğru ya, ben sıramı savmıştım" dedi kendi kendine. Ölüme bu kadar yakın olmaktan mazoşistçe bir zevk alıyordu belki de. "Güzel olur aslında. Buralarda ölürsem, Janet'in eline 150 bin dolar geçecek. Bu para ona yeter" diye geçirdi aklından. Aslında hayata küsmemişti ama, birbiri ardına birçok sorun yaşamıştı. Annesinin dırdırı bir yandan, bir türlü göremediği ve bulamadığı, hasretini çektiği oğlu diğer yandan. Cemil Deniz çok badireler atlatmıştı. Gençti o zamanlar. Nispeten kolay oluyordu katlanması. Hâlâ

umutları vardı. Ancak, artık yaşlanmaya başlamıştı. Her şeyi kaldırmıyordu yüreği eskisi gibi. Acıyı da sevinci de daha yoğun yaşıyordu.

Şirket'in adamları yanına gelip, "Mardin'e dönüyoruz" dediğinde bütün düşüncelerinden sıyrılıverdi bir anda.

Her zaman gittiği kebapçıya uğramadan edemedi. Porsiyonu iki liradan üç porsiyon kebap yedi. Çarşıyı dolaştı, Süryani dostu İskender'in yanına uğradı. O güzel şarabından bir bardak olsun içmek istiyordu. Laf lafı açtı, şaraplar içildi, saatler kanatlandı. Üsse dönme vakti gelmişti.

Şarabın sarhoşluğu başka içkininkine benzemez. Aylarca, yıllarca beklemiştir ya o üzüm suyu birdenbire celalleniverir. Hele kırmızıysa, kan olur akar damarlarında insanın. Neler getirir aklına, neler götürür aklından. Sanayi Bölgesi'nin girişinden üsse kadar ağır ağır yürürken, neler geliyor, neler gidiyordu aklından Cemil'in.

Çeşitli zamanlarda duyduğu sözler, gözucuyla incelemeyi başardığı belgeler ve bazı Amerikalı görevlilerle yaptığı konuşmalarda ağızdan kaçanlar, bir bir toplanıyordu beyninin bir köşesinde. Bilgi kırıntıları yuvarlanıyor, minicik bir toz tanesiyken leblebi kadar oluyor, yuvarlandıkça büyüyor, kar topu halini alıyor, yuvarlandıkça daha da büyüyüp bir çığa dönüşüyordu. Yürürken, ara sıra duraklıyor, düşüncelerini topluyordu. Birden ürkütücü gerçeği anladı. Kenardaki fıstık ağacına dayandı, olduğu yere çöktü, "Şimdi ben bunları birilerine anlatsam, en hafif olasılıkla deli derler" diye geçirdi içinden. Hangi istihbaratçı inanır, hangi gazeteci onu ciddiye alırdı? Oysa adı gibi emindi. Türkiye'de bulunan Amerikalıların sınırlarımızı kullanarak Kuzey Irak'a sevkıyat yapma isteklerinin ardında çok daha vahim nedenler yatıyordu. Bir satranç oyuncusu gibi yıllar sonrasını planlıyorlardı. Hangi tepe hangi sınıra daha hâkim, nereye nasıl bir füze kalkanı yerleştirirsek daha koruma sağlarız, stratejik açıdan hangi bölge daha uygun olur sorularının yanıtlarını arıyorlardı. Kuzey Irak'a gidişleri değil de, dönüşleri daha büyük önem taşıyordu. Bölgede rahat hareket edebilmek için bazı gruplara, bazı sözler verilmişti.

Amerikan Merkezi Haber Alma Dairesi'nin Stratejik Araştırmalar Enstitüsü akıl almaz planlar yapıyordu. Bu planlara göre Amerikalılar şu ya da bu şekilde Türkiye'nin güneydoğu bölgesini kontrol altına almak için çeşitli senaryolar geliştiriyorlardı. Görünürde masum olan bazı hareketler ardında çok daha değişik niyetler saklamaktaydı. Petrolün yoğun olduğu Güneydoğu Anadolu Bölgesi'ni daha iyi kontrol edebilmek için önce orada bir kargaşa çıkarmak gerekiyordu. Zaten hassas olan bölgede bu, bir gizli

servis için çocuk oyuncağıydı elbet. Ancak işin birkaç adım ötesi de vardı. Stratejik Araştırmalar Enstitüsü'nün yaptığı planlara göre, Türkiye için en uygunu "Eyaletler Sistemi" idi. Özerk eyaletler daha kolay kontrol edilebilir ve petrolün büyük patronları böylelikle rahat bir nefes alabilirlerdi. Olay sadece Amerikalıların değildi. Üç büyük petrol tanrısı Amerikalılara böyle bir talimat vermişti. Bir koruma radarı da düşünülebilirdi pekâlâ. Örneğin menzili 2.000 mil olan bir seyyar radar düşünülüyordu. Böylesine uzun menzilli bir radar görünürde ülkeyi uzak tehditlere karşı koruyor olacaktı. Cemil bu tip radarları az çok tanıyordu. Böylesine uzak menzilli bir algılayıcı, o uzaklıktan bir füze atıldığını tespit edebilirdi. Çünkü atılan füze normalde üç bölümden oluşur. En büyük bölüm olan yakıt tankı ilk itmeyi sağlar ve füzeyi atmosfere taşır. İkinci bölüm ise yönlendirmeyi yapar. Tahrip gücü olan esas en küçük olan başlık bölümüdür. Amerikalıların derdi, yıllar sonra bu bölgede bulunmasını planladıkları askerlerini korumaktı elbet. Böyle bir radar çok yüksek çözünürlükte kullanıldığında menzili düşer ve atılan başlığı tanımlayabilir. Gerçek amaç kendi birliklerini korumaktı yüksek olasılıkla. Cemil'in kulağına gelenler arasında böyle bir radarın önce İsrail'e yerleştirilmesinin planlandığı da vardı. Yerinde doğruldu, "Ben çok içtim galiba" dedi, üsse giderek seyyar yatağına yattı ve uyudu.

Laptop, Otel Konforu

Ve Amerika Sözü

Bazı tercümanlara ekstradan bir şeyler vaat ediliyor ya da veriliyordu. Örneğin içlerinden birine Amerika'dan bir laptop getirilmişti. Bir diğeri konforlu bir otelde birkaç gece misafir edilmişti. Bir başkasına ise Amerikan vizesi sözü verilmişti. Ancak CIA içinde de olsa bazı kurallar vardı ve bunlara uymayanların başı çok büyük derde girebiliyordu. Şirket'in yetkilisi olduğu belli olan kadın ile bir tercüman yatakta basılmıştı. Tercüman ortadan kayboldu, kadın apar topar Amerika'ya geri döndü. Laptopu alan tercüman, ona bu imkânı sağlayan Şirket elemanıyla beraber alengirli işler çeviriyordu. Tercüman laptopunu, Şirket görevlisi işini kaybetti sonuç olarak. Ancak Amerikan vizesi sözü verilen tercüman sık sık Kuzey Irak'a gidip geliyordu. Cemil aylar sonra bu tercümanın Amerika'ya gittiğini öğrenecek ve hiç şaşırmayacaktı. Bu tercüman, hizmette kusur etmemiş olacak ki yol masrafları dahi Şirket tarafından karşılanmıştı. Ne gibi hizmetler verdiği ise gerçekten merak konusuydu. Cemil, "Kesin olan bir şey var ki düz tercümanlık hizmetine bu kadar büyük kıyak yapılmaz" diye düşünüyordu.

Savaş tüm hızıyla devam ediyor, bu arada Türkiye'deki birlikler de yavaş yavaş geri çekiliyordu. Askerin geri çekilmesine karşın bazı Amerikalılar Türkiye'de kalıyordu. Herhalde daha yapacak epey işleri vardı. Cemil o gün görevle Diyarbakır'a gitmişti. Yanında iki astsubay ve bir er vardı. Uzun ve yorucu bir günün sonunda üsse dönerlerken bir yerde durup, mola verdiler. Yakındaki markete su almaya gitmişti, tam o sırada saçı sakalına karışmış, 25-30 yaşlarında, iri yapılı ama her halinden çevik olduğu belli olan bir genç yanına yaklaştı. Cemil'in kulağına eğildi, "Bunlarla çok fazla dolaşma! Senin için çok hayırlı olmaz" dedi. Tehdit edilmeyi hiç sevmezdi Cemil. Biri tehdit etmeye görsün. Gücünün yetip yetmeyeceğine bakmaz, saldırıverirdi. "Sana ne ulan!" diye tersledi. Hiç istifini bozmadı genç adam. "Benden söylemesi. Başın derde girer" diye üsteledi. Cemil, "Benim derdim seni mi gerdi?" diye cevap verdi. Genç adam o sırada kimliğini çıkardı ve "Ben senin iyiliğin için söylüyorum dostum" dedi. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin özel timinden bir yüzbaşıydı karşısındaki. Yine de bu tehditten pek hoşlanmamıştı, ama konuyu fazla

uzatma gereği duymadı. “İyi günler” diyerek ayrıldı. Arabaya bindi, üsse doğru yola çıktılar.

Döndüklerinde üs komutanı Cemil’i yanına çağırdı, “Bizimle çalışman, bazılarının pek hoşuna gitmiyor galiba?” dedi. Cemil hızlıca düşündü, “Demek askerlerden biri Türkçe biliyor ve beni izliyordu” diye geçirdi aklından. Gerçekten de Amerikalı askerlerden biri, Amerikan vatandaşı olan bir Türk’tü ve duyduklarını üs komutanına hemen anlatmıştı. Zaten Amerikalı askerler arasında tercüman kadrosuyla görev yapan bir Türk hanım da vardı. Konuşmaları sırasında oğlunun da asker olduğunu söylemişti Cemil’e. Bir de Türk yüzbaşı vardı üste görevli. Kelime Türkçe bilmemesine rağmen, Türk ismi taşıyordu. Tercümanlardan biri bu yüzbaşıya sırılsıklam âşık olmuştu. Hakan evliydi gerçi, ama buna rağmen yüzbaşının o sade güzelliği onu çok etkilemişti. Karısı falan aklında uçuvermişti. Kız da çok ilgisiz değildi. Zaman zaman uzun süren konuşmalar yapıyorlar, dalıp gidiyorlardı. Hakan bir gün Cemil’e döndü, “Bir buket çiçek alsam mı acaba?” diye sordu. “Saçmalama!” dedi Cemil. “Manyak mısın sen? Evinde gül gibi karın var. Hem bu işin de sonu yok.” O günden sonra Hakan platonik aşkını bir daha görmedi.

Kadın askerlerden birinin un deposunda askerlere kiralanmamış olan bir bölüme sık sık girip çıktığını fark etmişti Cemil. Birkaç gün sonra subaylardan biri Cemil’i yanına çağırarak, “Er Elisabeth’le arkadaşlığınız iyi. Lütfen onu uyar. Yoksa disipline gidecek. O Türk genciyle yatıp kalktığını biliyoruz” dedi. Ordu içerisinde ciddi bir suçtu bu. Elisabeth mesleğinden olabilirdi. İyi de bir kızdı. Cemil, bir fırsatını bulup onunla konuştu, “Sadece ben değil, üstlerin de görmüş. Anlıyorum, ihtiyaçların olabilir ama disipline gitmen söz konusu” diye uyarmaya çalıştı. Beklemediği bir tepki aldı Elisabeth’ten: “Subaylarla yatıp kalksaydım, böyle demezlerdi. Sorun, istediğim insanla birlikte olmak. Onların derdi sadece bu. Kıskançlıktan böyle yapıyorlar. Biliyor musun Cemil, kadın askerler burada çok tacize uğruyor. Hatta tecavüz ediliyor. Büyük çoğunluğu korkudan bir şey diyemiyor. Hadi sana bir şey daha söyleyeyim de gül. Erkek askerler bile tacize uğruyor.” Cemil şok olmuştu. Türk ordusunda böyle bir şeyin olasılığı bile düşünülmezdi. Demek Amerikalılarda böyle şeyler olabiliyordu. Üzüldü. Fazla bir şey söylemeden, oradan uzaklaştı.

Günler geçiyor, geçtikçe de birçok sır ortaya çıkıyordu. Yozlaşma rahatsız ediciydi. İzin gününde çarşıyı geziyordu Cemil. Yöre peynirlerine

bakıyor, meyve sebze tezgâhlarında satılan ürünleri inceliyordu. Cebindeki parayı yokladı, ev yapımı o güzel peynirden bir miktar alabilecek kadar parası vardı. Naylon torbaya konulan peyniri aldı, büyük postane karşısındaki çay bahçesine oturdu, bir çay söyledi. Mezopotamya ovasını izlerken, peynirden yemeye başladı.

Üzerine zeytinyağı gezdirilmiş bahçe domateslerini ve biraz peyniri yarım ekmeğin içerisine koyarak, bir kâğıda sardı. Oltalarını aldı, sahile yürüdü. Cemil deniz güzel olduğu zaman, her sabah güneş doğmadan küçük kayığıyla çapariye çıkardı. Hava güzeldi. Hazırladığı sandvici ve oltaları kayığa yerleştirdi. Kovayı unuttuğunu fark etti o anda. Önce eve gidip almayı düşündü, daha sonra, “Boş veeer... Dönünce alırım. Hem o kadar balık tutacağım ne malum?” dedi kendi kendine. Kayığı, biraz zorlanarak da olsa, suya itmeyi başardı. İçine atladı, küreklerden birinin yardımıyla hafifçe açıldı, daha sonra küreklerin başına geçerek, her zamanki yerine doğru ilerledi. Sol tarafında köyün üç evi, sağ tarafında da büyük kayanın ucu görünene kadar açıldı, kürekleri içeri aldı. Bir süre kayığın akıntıya göre vaziyet almasını bekledikten sonra, çaparisini suya indirdi. Henüz yedi sekiz kulaç misina gitmişti ki, oltanın artık ilerlemediğini fark edip, çekti. Haklıydı, balık gelmişti. At çek yapa yapa, epey bir balık tuttu. Kayığın taraklamaları istavritle dolmuştu. Arada sekiz on tane uskumru, on, on iki tane de mezgit vardı. Sürpriz olarak 200-300 gramlık bir kırlangıç balığı çekmişti. Sabah sekiz olmasına rağmen, yaz güneşi ısıtmaya başlamıştı. Cemil kendi kendine, “Bu kadar yeter” diyerek geri dönmeye başladı.

Sahile yanaştığında herkes uyanmış, merakla kayığın başına toplanmıştı. “Hadi koşun. Kabını kacağını alan gelsin. Bugün balık bol. Hepimize yeter” diye neşeyle bağırıyordu. Konu komşu balıkları bölüştüler. Koca bir torba dolusu da eve götürdü. Duşa girdi, balık kokusu üzerine iyice sinmiş olmalı, iyice yıkandı. Temiz bir tişört ve şortunu giydi. Denizde sandvicini yemiş olmasına rağmen, karnı acıkmıştı. Annesinin hazırladığı kahvaltıyı hiç itiraz etmeden yedi. Kahvaltısı biter bitmez, “Ben dolaşmaya çıkıyorum” diyerek kimsenin bir şey demesine fırsat vermeden, koşarcasına evden çıktı, hemen arkadaki zeytinliğe dalarak, yürümeye başladı. Bu kestirme yol onu Kırk Merdivenler’in hemen yakınına çıkaracaktı. Sevda’yla önceden anlaştıkları gibi tam vaktinde oradaydı. Kırk Merdivenler’den aşağıya inmeye başladı. Henüz on, on iki basamak inmişti ki, Sevda’nın bir kenarda oturduğunu fark etti. Ağaçlıkların arasında kaybolup, öpüşmeye başladılar.

Bir el omzuna dokundu Cemil'in, irkildi. "Ne haber aslan parçası?" dedi elin sahibi. Bu geçen gün onu uyaran yüzbaşıydı. Durum çok hoşuna gitmese de zoraki olarak gülümsedi, "Teşekkür ederim" diye cevapladı. Yüzbaşı hiçbir davete gerek duymadan, karşısına oturuverdi. "Bak Cemil. Albayımın da selamı var. Seni uyarmamın nedeni, o gün birlikte olduğun adamlar Pentagon'un istihbaratçılarıydı. İçlerinden biri Türk. Onların esas görevi buradaki hassas noktaları tespit etmek. Seni istemediğin şeyler yapmaya zorlamasınlar diye yakınında olduğumuzu göstermek istedik. Bu adamlara dikkat et" dedi başka hiçbir şey söylemeden, kalktı gitti. Kafası iyice karışmıştı Cemil'in. Ne yapıyordu, neye hizmet ediyordu? Para için başını bu kadar derde sokmaya gerek var mıydı? Janet'i aradı. Neşeli görünmeye çalışıyordu. Duyduğu ilk söz, "Ne olursa olsun, dön" oldu. Janet, BBC'de sürekli haberleri izliyor, olan bitenleri olabildiğince öğrenmeye çalışıyordu. Son izlediği canlı yayında muhabir John Simpson'ın yanında patlayan bombayı görmüş, o manzaradan çok etkilenmişti. "Şarapnel kulağına isabet etti. Üstelik düşen bomba dost bombaydı. Orası çok tehlikeli, lütfen geri dön" diye ağlıyordu Janet. Cemil her ne kadar, "Ben oralarda değilim ki" demeye çalıştıysa da, Janet önsezilerine dayanarak, buna inanmıyordu. "Bakarız" diyerek telefonu kapadı.

Üsse döndüğünde karşısında o hiç sevmediği kızıl saçlı CIA ajanını buldu. Ajan, sırtlan gibi gülen bir yüzle yanına yaklaştı Cemil'in ve "Beni, seni yakalayıp öldürmeye mecbur etme" dedikten sonra, arkasını dönüp uzaklaştı. Hiç sevmediği şey olmuş, tehdit edilmişti Cemil. Dişlerini sıktı, ajanı bulup yüzüne bir yumruk atmak istedi, güçlükle kendine hâkim oldu.

Oldukça durgunlaşmıştı Cemil. Sık sık dalıp gidiyor, çok özlediği karısını, köpeklerini ve arkadaşlarını düşünüyordu. Kötü bir şey yapmıyordu, Amerikalıların hiçbir tezgâhına bulaşmamıştı. Ama yine de huzursuzdu. İşi bırakıp, geri dönme düşüncesi gitgide ağır basıyordu. Eğer kendilerini sıkarlarsa, ellerindeki para onları sezon başlayana kadar idare edebilirdi. Para için sevdiklerinden uzak kalmak anlamsızdı. Zaten yıllar önce çok büyük hatalar yapmış, idealleri uğruna şimdi özlemini çektiği oğlundan ayrı kalmıştı. Yıllar sonra düşününce, bir zamanlar oldukça soylu görünen bu davranışı, şimdi ona saçma geliyordu.

Korku Krallığı

Eve dönme düşüncesi Cemil’i iyiden iyiye sarmıştı. Bu ortamdan bir an önce kurtulmak istiyor, eşine ve köpeklerine kavuşma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. İdare edecek kadar paraları da vardı şimdi. İzinli olduğu gün Mardin’e gitti, uçak biletinin dönüş tarihini onaylattı. Üsse döndüğünde zaten toplu olan eşyalarını gözden geçirdi, kalan bir iki parçayı da sırt çantasına sıkıştırıverdi. Görünmeyen gözler tarafından izlendiğini hissediyordu. Ancak ne olursa olsun geri dönmeliydi. Şirket’in adamlarından biri onu kenara çekti ve tatlılıkla konuşmaya başladı: “Bu savaştan dolayı çok kötü bir turizm sezonu geçireceksiniz. Bence dükkân açmayı hiç denemeyin bile. Kimse doğru dürüst iş yapamayacak. Senin için en hayırlısı buradaki işine devam etmek. Yok, gideyim diyorsan da git istersen ama hiç unutma, ekonomi daha kötüye gidecek.” Bu sözleri gerçek bir dost edasıyla söylemişti. Sesinde yardım etmek isteyen bir arkadaşın tonlaması vardı. Oysa Cemil neden böyle yaptığını çok iyi biliyordu. Onun gitmesini istemiyorlardı. “Vallahi, haklısın herhalde. Bence de pek fazla turist gelmez. O yüzden ben de burada kalıp, çalışmayı düşünüyorum. Ama birkaç günlüğüne gidip hem özlem gidereyim hem de giysilerimi yıkatırım. Zaten biletimi de aldım. Üç dört gün sonra döneceğim” diye yanıtladı kurnazca. İnanıp inanmadıklarından emin değildi. Sadece inanmış olmalarını umut ediyordu, yoksa onu durdurmak için başka şeyler deneyebilirlerdi.

Ertesi gün uçak saatine yakın sırt çantasını yüklendi, yola doğru yürüdü. Ajanlardan kimse etrafta görünmüyordu. Yola çıktı, bir araba bularak havaalanına gitti. Check-in yaptırmak üzere yürüyordu ki, iki ajanın orada oturup, kahve içmekte olduğunu gördü. Yüreği birden hop etti, başında bir uyuşma, midesinde bir yanma oluştu. İyi oyuncuydu Cemil. Şaşkınlığını, korkusunu hiç belli etmeden yanlarına gitti. “İstediğiniz bir şey var mı, dönüşte getireyim?” diye sordu. Ajanlardan biri hiç konuşmuyordu. Diğeri, “Kakaolu keki çok özledim. Hanımın yaparsa, çok sevinirim” diye yanıtladı. İçine bir rahatlık geldiyse de tetikte bulunmanın en doğru yol olduğunu düşünüyordu Cemil. Belki de oyununu fark etmişler, ama bunu belli etmiyorlardı. Uçak saati yaklaşırken ısmarladıkları kahveden son yudumu da çekti, “Hadi, birkaç gün sonra görüşürüz” diyerek yerinden kalktı. Hiç konuşmayan ajan, “Güle güle. İhtiyacımız olursa, seni nerede

bulacağımızı zaten biliyoruz" diyerek sinsi bir kahkaha attı. Cemil istifini bozmadan kapıya doğru yürüdü. Uçak kalabalıktı. Tek boş koltuk dahi yoktu. Koltuğunu buldu, oturdu. O anda düşüncelere daldı.

Hostes yemek servisini bitirmiş, yolculara bir şey içmek isteyip istemediklerini soruyordu. Cemil bir viski istedi. Yaklaşık bir saatlik bir uçuş süreleri kalmıştı. Gazetenin bulmacasında son soruyu da bitirdikten sonra, katlayıp önündeki koltuğun cebine yerleştirdi. Oldukça heyecanlıydı. Birazdan Janet'le buluşacaktı. Onu çok özlemişti. Viskisini bitirdi, birlikte neler yapacaklarını hayal ederken, pilotun iniş için alçaldıklarını söyleyen anonsunu duydu. Pencereden baktı, flaplar sonuna kadar açılmıştı. Daha sonra aşağıdaki evleri gördü. İniş takımlarının açıldığını, duyduğu sesten anladı. Kısa bir süre sonra piste teker koymuşlardı bile. Uçağın yanına yanaşan otobüsü Hintli bir şoför kullanıyordu. Havaalanı binasına girdikten sonra, bir görevli yolu gösterdi, o yöne doğru gitti. Ancak çıkışa yönlendirildiğini görünce geriye döndü. Aynı görevliyi bulup, "Özür dilerim ama gösterdiğiniz yol pasaport kontrolüne değil, direkt çıkışa gidiyor" dedi. Görevli şaşırmıştı. "Ben sizin İngiliz olduğunuzu düşünmüştüm" diye yanıtladı ve Cemil'e pasaport kontrolüne gideceği yönü gösterdi. Gümrük memuru Cemil'in İngilizcesinden hayli etkilenmişti. "Dilimizi çok güzel konuşuyorsunuz. Aynı bir İngiliz gibi" dedi. Cemil, "Komplimanınıza çok teşekkür ederim, gayret ediyorum" diye yanıtladı, giriş damgası vurulan pasaportunu aldı ve çıkışa doğru yürümeye başladı. Yolcuları karşılayanlar arasında Janet'i aradı gözleri. Bir an paniğe kapıldı. Acaba gelmemiş miydi? Tam o sırada karşısında el sallayan sevgilisini gördü. Yanına koştu, özlemle sarıldılar.

Heathrow'dan evleri aşağı yukarı kırk beş dakika çekiyordu. Yol boyunca birbirlerini ne kadar özlediklerini anlattılar. Evin kapısından içeri girdiğinde, kedileri Charlie onu miyavlayarak karşıladı. Bavulunu üst kata çıkardı, üzerini değiştirdi, aşağıya mutfağa indi. Karnı acıkmıştı. Janet ona güzel bir güveç hazırlamıştı. Yemeği çabucak yediler. Yolun hemen yukarısındaki pub'a doğru yürümeye başladılar. Cemil bu pub'ı çok severdi. Sık sık oraya gider ve Guinness içerdi. Pub'ta çok fazla insan yoktu. İçeceklerini alıp bir masaya oturdular. Cemil gözlerini Janet'ten alamıyordu.

Hostesin kemerlerinizi bağlayın anonsuyla hayallerinden sıyrıldı Cemil. Uçak havalandıktan sonra Ankara'ya kadar olan uçuş çok uzun gelmişti ona. Neyse ki artık Esenboğa'daydı. Yaklaşık 10-12 saat sonra evde

olacaktı. Bir otobüse binerek, otogara gitti. Biletini aldı, kontörlü telefonun başına koştu ve Janet'i aradı. Önce sürpriz yapmayı düşündü, sonra vazgeçti. "Ankara'dayım. Otobüs biletimi aldım. On iki saat sonra evde olacağım" dedi. Janet'in sevinç çığlığı adeta kulak zarını delecekti. Telefonla konuşurken, bir yandan da çevresine bakınıyor, izlenip izlenmediğini anlamaya çalışıyordu. "İzleseler ne yazar, izlemeseler ne yazar!" diye geçirdi aklından. Sonunda gideceği yeri zaten biliyorlardı. Otobüsün saati geldiğinde, bagajını teslim etti, çıkıp yerine oturdu. Yorgundu. Ne kadar uyumamaya çalışsa da gözkapakları artık kaldıramayacağı kadar ağırlaşmıştı.

Otobüsten indikten sonra karşısında o iki ajanı buldu. Arabanın kapısını açmışlar, onu içeriye davet ediyorlardı. Çaresi olmadığını anlayınca, araca bindi. Bilinmeyen bir yöne doğru yola çıktılar. Saatler süren yolcuğun ardından kendini Kerkük'te buldu Cemil. Etrafta bombalar patlıyor, savaş olağanca hızıyla devam ediyordu. Buradan başka bir araca bindirip, Bağdat'a götürdüler. Bağdat, o masallar kenti yerle bir olmuştu. Sürekli silah sesleri duyuluyor, sokak aralarında cesetler yatıyordu. Bir otele girdiler. Odasına çıkardılar Cemil'i. Sarı saçlı olan ajan, "Türk gazetecilerle görüşeceksin. Onlarla irtibatımızı sağlayacaksın. Şimdi görevin bu" dedikten sonra, kapıyı kapatıp gitti. Henüz beş on dakika geçmişti ki karşılarındaki binanın isabet eden bir bombayla yıkıldığını gördü.

Muavinin mola anonsuyla uyandı Cemil. "Şükür, rüyaymış" dedi kendi kendine. Aşağıya indi, bir bardak çay içti. Çay bulaşık suyundan az halliceydi. Aldırış bile etmedi. Sevdiğine kavuşmasına az kalmıştı. Hareket saati geldiğinde, herkesten önce otobüsteki yerini aldı. Uyumamak için bu kez elinden gelen gayreti göstermeye başladı. Buna rağmen birkaç kez uyukladı Cemil. Şanslıydı, bir daha rüya görmedi.

Otogara yanaştıklarında aceleyle aşağıya indi, bir taksi tutarak, evin yolunu tarif etti. Ayrılalı çok uzun süre olmamıştı ama gördüğü her şey, geçtikleri her yol ona yeni gibi geliyordu. Eve vardıklarında bagajdan sırt çantasını aldı, taksiciye teşekkür edip, parasını ödedi, kendince üstüne başına çekidüzen vermeye çalıştı, sonra da kapıyı çaldı. Açar açmaz boynuna atladı Janet. "Aman Tanrım, sen çok zayıflamışsın. Sana ne yaptılar böyle?" diyerek şaşkınlığını belli etti. Cemil mutluydu, "Ben iyiyim bir tanem. Merak etme. Sadece çok yorgunum" diyerek içeriye girdi, sırt çantasını kapının yanına bırakıverdi. "Gel, küveti doldurayım da, güzel bir banyo yap" dedi Janet. Üst kata çıktılar. Janet küveti doldururken, Cemil

çoraplarını çıkardı, bir kenara fırlattı. Sürekli botlarıyla gezdiği için, her ne kadar önlem almış olduysa da ayak derileri soyuluyordu. Duvardaki büyük aynaya baktı, “Gerçekten çok zayıflamışım” dedi kendi kendine. Sıcak bir banyo, ardından temiz giysiler...

Karnı acıkmıştı, birlikte mutfağa inip en sevdiği yemek olan İzmir köfte yediler. Janet sık sık, “Ne kadar zayıflamışsın. İyi misin? Lütfen söyle?” diye soruyor, yine de geri döndüğüne şükrediyordu. Günün sonrasını yatakta geçirdiler.

Arkadaşları, geldiğini haber almıştı. Akşam yemeğinde Nadir’in evinde toplandılar. Mangal yakıldı; köfteler, pirzolalar, biftekler pişirildi. Masada Cemil’in sevdiği mezelerin neredeyse tamamı vardı. Rakılar içildi, kadehler kavuşmanın şerefine kaldırıldı. Hikâyeler anlatıldı, bol bol gülüp, eğlendiler. Neredeyse iki büyüğe yakın içmişti Cemil ama hâlâ kendindeydi. Vakit geç olunca vedalaşıp evlerine döndüler. Ağzı kulaklarındaydı, mutluluktan uçuyordu Cemil de Janet de. Işıkları söndürüp yattılar. Yumuşacık yatak ne kadar da rahattı. “Bu gece deliksiz bir uyku çekerim artık” dedi Cemil. Janet ışıkları söndürdü, Cemil’in yanına uzandı.

“Cemil, Cemil, Cemil kalk. Kötü bir rüya görüyorsun sanırım” diyerek hafifçe sarstı onu Janet. Cemil gözlerini açtı, “Ne oldu?” dedi. “Bağırıyor, ağlıyordun” dedi Janet. “Kâbus görmüş olmalıyım” diye yanıtladı Cemil. “Geçti. Hadi yatalım.” Sonra başını yastığa koydu. Her ikisi de uyuyor gibi yapıyor ama düşünüyorlardı. Cemil kendi kendine, “Artık evdeyim. İlk günün heyecanı, yorgunluk ve belki de içtiğim onca rakıdandır” diye düşünüyor, kendi kendine bu kâbusların geçeceğini telkin etmeye çalışıyordu. Janet ise bir şeylerin ters gittiğinin çok iyi farkındaydı, ne yapabileceğini düşünüyordu. Cemil’in psikolojisinin bozulduğundan şüphesi yoktu. Zor zamanlar yaşayacakları belliydi. Sabah, hiçbir şey yokmuş gibi uyandılar. Cemil ilk iş bankaya gitti, ücretinin yatırılıp yatırılmadığını kontrol etti, paranın hesapta olduğunu görünce, derin bir oh çekti.

Kâbuslu Günler

Cemil, işkembe çorbasını çok özlemişti. Kasaba uğradı, hazır temizlenmiş işkembe ve çorbalık kemik aldı. Yakın aile dostları Meral'den aldığı tarif üzerine çorbayı hazırlamaya koyuldu. Bir yandan da, "Meral bu çorbayı çok güzel yapar. Acaba onun kadar iyi yapabilecek miyim?" diye düşünüyordu. Janet işkembe sevmezdi. Sadece kendisi için bu kadar işkembe de çok olacaktı. O yüzden akşam bir parti verip arkadaşlarını davet etmeyi düşündü. Dışarı çıktı, mezelik birkaç şey alıp eve döndü. Janet'ten de akşam yemeği için bir şeyler hazırlamasını rica etti. Sonra yakın dostlarını arayıp onları davet etti. Akşam masanın etrafında toplandılar, yine neşe içerisinde yiyip içtiler. Önceki akşama oranla daha fazla içmişti Cemil. İyice sarhoş olup rahat uyumak istiyordu. Gecenin sonunda sarhoş olmuştu da zaten. İşkembe çorbasını güçlükle içti, kendi kendine mırıldandı: "Meral'in yaptığı kadar olmuş."

Herkes dağıldıktan sonra gidip yattılar. O gece de birkaç kez kâbuslarla uyandı Cemil. Kâbuslarında sürekli bombalar patlıyor, insanlar vuruluyordu. Etraf kan gölü oluyor, akan kan bir diğer yandan akan petrole bulaşıyordu. Kâbuslar günlerce devam etti. Artık iyice alışmıştı. Uyanır uyanmaz Janet'in durumu fark edip etmediğini kontrol ediyor, usulca kalkıp diğer odaya geçiyordu. Kâbuslarının bittiğine Janet'i inandırabilmek için yapıyordu bunu. Sabah da ondan önce kalkmış numarası yapıyor, durumu bu şekilde idare ettiğini sanıyordu.

Janet yakın arkadaşı Betty'ye uğradı. Sıkıntılıydı. "Çaresizim Betty. Ne yapacağımı bilemiyorum. Cemil sürekli kâbuslar görüyor. Bana hissettirmemek için elinden geleni yapıyor ama ben durumun farkındayım. Ne yapacağımı bilemiyorum" diye derdini anlattı. Betty, "Neden bir psikoloğa götürmüyorsun ki onu?" diye sordu. "Haklısın" diye yanıtladı Janet. "Sanırım başka çaremiz yok."

Arkadaşıyla biraz daha sohbet ettikten sonra, onun yanından ayrıldı ve sahil boyunca yürümeye koyuldu. İlçelerinde bir psikolog yoktu. Hoş, olsa da hangi parayla gideceklerdi ki? Uzun süre yürüdü. Çareler düşünüyor, bulamıyordu. Akşam televizyon seyrederken Cemil'le konuşmayı denedi. Cemil, "Ben iyiyim. Zaten kâbuslarım azaldı. Yakında düzelirim" diye onu rahatlatmaya çalışıyordu. Ancak kendi de biliyordu ki düzeleceği yerde, daha da kötüye gidiyordu. Karmaşık düşünceler içerisindeydi. Bunalım,

bunalım üstüne geliyor, onu boğuyordu adeta. Yaşadıklarından çok etkilenmişti. Gazetecilik hayatı boyunca birçok ölüm görmüş, ama psikolojisi bu kadar bozulmamıştı.

İtfaiye bir yandan su sıkıyor, bir yandan da içeriye girmeye çalışıyordu. Ancak bina ahşaptı ve çabucak yanıvermişti. Alevler söndüğünde ortalığı inanılmaz bir yanık et kokusu kapladı. Harabeye dönmüş evin içine girdiklerinde dört beş yaşlarında üç çocuğun kavrulmuş cesetleriyle karşılaştı Cemil. İnanılmaz, son derece yürek parçalayan bir manzaraydı. Anneleri komşuya gitmiş, çocukları nasıl olsa uyuyor diye kapıyı üzerinden kilitlemiş, sobadan düşen ateşlerin tehlike yaratacağını hesaba katmamıştı. Üç yaşındaki Filiz, dört yaşındaki Hüseyin ve beş yaşındaki Ceyda diri diri yanarak, çığlıklar içerisinde can vermişlerdi. Robotlaşmış bir halde fotoğraf çekiyordu Cemil. Cesetleri, çığlık çığlığa koşarak gelen anneyi, harabeye dönmüş ahşap evi kare kare fotoğrafladı ve gazeteye dönüp, manşet olacak haberini yazdı. O gece kâbus görmüş, uyuyamamıştı. Ama sonraki günlerde günün koşuşturmasıyla beraber uykuları tekrar düzene girmişti.

“Ben böyle olayları atlatmış adamım. Elbet bunu da atlatacağım” diye geçirdi içinden, Janet’in elini tuttu. “Merak etme canım. Bu günleri atlatacağız” dedi. Janet zoraki bir gülümsemeyle, “Eminim atlatacağız. Her şey düzelecek, buna inanıyorum” diye karşılık verdi ona. Önlerindeki zor günlerin farkındaydı elbet.

Araçtan indiklerinde gözlerindeki bağları çözdüler. Ormanlık bir alana gelmişlerdi. Havanın kararmasına yaklaşık bir saat vardı. Eğitimi veren kişi monoton bir ses tonuyla, “Dağılın! Yaklaşık on beş dakika sonra bir düdük sesi duyacaksınız. Ses on dakika arayla iki kez daha tekrarlanacak. Sesin geldiği yere ilk ulaşan beş kişi eğitime alınacak. Daha önce de söylediğim gibi tuzaklara dikkat edin! Hiçbirinizin incinmesini istemeyiz” dedi. Yirmi iki kişilik grup ormanın derinliklerine doğru çeşitli yönlerde dağıldılar. Cemil sağı solu dikkatle kontrol ederek ilerliyor, tuzakların nerede ve ne şekilde yerleştirilmiş olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu. İlk düdüğü duyduğunda, “Bu ses sanki her yönden geliyor. Nasıl bulacağız ki?” diye geçirdi aklından. Daha sonra sakinleşip mantıklı düşünmeye karar verdi. En doğrusu bulunduğu yerden ayrılmamak olacaktı. Böylece on dakika sonra çalacak olan ikinci düdüğü daha dikkatle dinleyebilir ve yön tayinine çalışabilirdi.

Nitekim ikinci sinyali duyduğunda yönünü aşağı yukarı tayin edebilmişti. Üçüncü sinyali de olduğu yerde beklemeye karar verdi. En

doğrusunu yaptığını, düdük sesini üçüncü kez duyduğunda anlamıştı. Artık nereye gitmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Havanın kararmasına az bir süre kalmış, sık ağaçlar zaten azalan ışığı daha da zayıflatıyordu. Tüm dikkatini toplayıp, kurulmuş olduğu söylenen tuzaklardan kendini koruyarak ilerlemeye çalışıyordu. İşte o an bir durum değerlendirmesi daha yaptı. Eğitim adaylarının tamamı acemiydi. Tuzak kurmak, hele hele anlatıldığı gibi, ölümcül tuzaklar kurmak bu adamların işine gelmezdi. Tuzak kurulduğu lafını, onları heyecanlandırıp yavaş hareket etmeleri için uydurmuş olmalıydılar. “Evet, bu bir risk. Gerçekten tuzaklar da olabilir. Ama ben bu riski alıyorum” diye mırıldandı kendi kendine. Ok gibi fırlayarak, sesin geldiğini tahmin ettiği yöne doğru koşmaya başladı. Kısa süre sonra buluşma noktasına geldiğinde, yanılmadığını anladı. İlk gelen Zafer adlı bir arkadaşıydı. Cemil, ikinci olmuştu. Baş eğitmen, “Koşarak geldin. Ya tuzaklara takılsaydın, ne olacaktı?” diye sordu. Cemil’in yanıtı ise, “Olmayan tuzaklara mı?” şeklindeydi. Eğitmen bunu takdirle karşılamıştı. “Muhakeme yeteneğin çok güzel. Seni tebrik ederim Cemil” diyerek elini sıktı. Kursa katılma hakkını elde etmişti.

Bundan sonra yakın dövüş, hayatı idame, okçuluk ve ateşli silahlar eğitimi başlayacaktı. Üç aylık kurs süresince yakın dövüş çalışmalarında onu fazla zorlamadıklarını, ancak hayatı idame ve silah eğitimlerine ağırlık verdiklerini fark etmişti Cemil. Üç ayın sonunda Cemil’i bir başka kursa daha aldılar. İstihbarat teknikleri kursunu da başarıyla tamamlamış ve takıma kabul edilmişti. Cemil’in ilk görevi sınır ötesindeydi.

“Ne günlerdi, o günler... Hiçbir şeyden korkmaz, her türlü güçlüğün üstesinden gelir ve karşılaştığım hiçbir durumdan etkilenmezdim” diye geçirdi aklından. Sonra istihbarat kursunda öğrendiklerini tekrar aklına getirmeye başladı. Ona öğretilen en önemli şey, her ne durumla karşılaşırsa karşılaşsın bundan etkilenmemek, biraz olsun etkilenirse meditasyon yaparak zihnini boşaltmak ve yaşadığı kötü anları silmek olmuştu. Öğrendiği teknikleri iyice hatırlamaya çalıştı, uzun süre sessiz kaldıktan sonra, Janet’e dönüp, “Ben sabah balığa çıkacağım” dedi. Janet, onun balığa çıkmasının kafasını dağıtacağını ve sorunlarından biraz olsun uzaklaştıracağını düşünerek, “Tabii, çok iyi edersin” diye karşılık verdi.

Sülükler

Sabah daha güneş doğmadan olta takımlarını, yemleri, yiyecek bir şeyleri çantaya doldurdu, akşamdan arkadaşından ödünç aldığı arabaya atladığı gibi, Gökova'nın yolunu tuttu. Yeterince sakin bir yere geldiğine kanaat getirince, arabayı güvenli bir şekilde park ederek, çantasını alıp kayalıklara indi. Oltasını hazırladı, yemini taktı, ustaca bir manevrayla uzağa fırlattıktan sonra kamışı kayaların arasına sıkıştırarak beklemeye başladı. Elini cebine attı, sigara kâğıdını ve arkadaşından aldığı tütün karışımını çıkardı, bir sigara sardı. Cemil bu hareketleri sanki otomatik olarak yapıyordu. Çoktan meditasyona başlamıştı bile. Biten sigarasının izmaritini bir fiskeyle denize doğru fırlattı, tam "sağım" tekniği uygulamaya başlayacaktı ki oltasındaki hareketi fark etti. Hemen davranıp çeldirdi, dikkatlice çekmeye başladı. Ağırlığından, iri bir balık yakaladığı anlaşılıyordu. Balık, oltadan kurtulmak için kafa atıyor, zorluyordu. Dikkatli olmazsa ya misinayı kestirebilir ya da kopartabilirdi. Kâh kalama verip kâh çekerek mücadeleye başladı. Balığın hareketlerinden onun bir sinarit olduğunu anlamıştı. Uzun süren bir mücadeleden sonra, balık yüzeye yaklaştığında inanılmaz bir mutluluk kapladı yüzünü Cemil'in. Bu bir sinaritti gerçekten. Kepçesini ustaca kullanarak balığı aldı, üç kilo civarında olmalıydı. Oltayı bir daha atmadı. Sonra "sağım" tekniğini uygulayarak bütün kötü anılarını beyninin bir köşesinde topladı, dikkatlice paketledi, sıkıştırarak bir kenara atmaya çalıştı. Transa geçmiş gibiydi. Boş boş bakıyor, düzenli ve uzun aralıklarla nefes alıp veriyordu. Güneş yükselip, ortalığı iyice aydınlattığında takımları topladı, hâlâ canlı olan sinariti deniz suyunda ıslattığı gazete kâğıdına sarıp çantasına yerleştirdikten sonra, yukarıya arabanın yanına çıktı, çantasını arka koştuğa bıraktı, eve doğru yola çıktı. Oldukça rahatlamıştı. Uyguladığı tekniğin işe yarayıp yaramadığı birkaç gün içinde belli olacaktı.

Balığı bir restorana beklediğinin üzerinde fiyatla sattıktan sonra, kasaba uğrayıp biraz kıyma ve hemen yanındaki manavdan salata malzemesi aldı, Tansaş'a uğrayarak birkaç bira ve bir büyük rakı almayı da ihmal etmedi. Eve gider gitmez poşetleri mutfağa bırakıp Janet'i öptükten sonra banyoya girdi, küveti sıcak suyla doldurdu, bir mum ve tütsü yakarak içine uzandı.

Havluyu bir kenara fırlattıktan sonra, alelacele giyinerek dışarı fırladı. Araç, kapının önünde onu bekliyordu. Ön kapıyı açarak bindi, sürücüyle

hiçbir şey konuşmadan uzunca bir süre yol aldılar. Üsteğmen, “Yaklaşıyoruz” deyince, fotoğraf makinesini çantasından çıkardı, filmini kontrol etti, flaşını bağladı, senkron kablosunu yerleştirdi. Artık hazırdı. İznik Gölü kıyısında bir villaya gelmişlerdi. Bahçede bidonlar içerisinde sülfürik asit, asetik asit anhidriti duruyordu. Hemen onların fotoğrafını çekti. İçeriye girdiklerinde ise tepsiler üzerine yayılmış kirli beyaz tozu fark etti. Çeşitli ayarlarda birkaç kare fotoğraf çektikten sonra, sol elinin ortaparmağını ıslatarak toza değdirdi, bulaşan parçaları dilinin ucuna dokundurdu. Kısa süre sonra dili uyuşmuştu. “Evet komutanım, bu gerçekten eroin” dedi. Komutan, “Biliyorum. Ama yine de narkotikçileri bekleyeceğiz” diye yanıtladı. Uzun süredir bu kadar büyük miktarda uyuşturucu yakalanmamıştı. Az sonra gelen narkotikçilerin yaptığı test sonucunda da yakalanan tozun eroin olduğu ortaya çıkmıştı. Yine de prosedür gereği, alınan numuneler Adli Tıp’a gönderilecek ve rapor beklenecekti. Yakalanan beş kişinin işçi oldukları, malın gerçek sahiplerinin ise oralarda olmadığı anlaşılmıştı. Dile kolay, beş yüz kilo eroin. Haber atlatmaydı ve günün manşetini kurtarmıştı Cemil.

Küvetin içinde şöyle bir silkindi Cemil. Anılara dönmek çok iyi bir şey değildi. Kafasını dağıtması gerekiyordu. Kurulanıp banyodan çıktı, üzerine rahat bir şeyler giyindi, aşağıya mutfağa indi. Janet soslu makarna yapmış, onu bekliyordu. Cemil oldukça neşeliydi. Şakalar yapıyor, gülüyor, neşeyle yaz planlarını anlatıyordu. Janet ondaki değişikliği hemen fark etmişti. “Demek balığa çıkmak iyi geldi” diye düşündü. Durumdan memnundu. Sofrayı birlikte topladılar ve dolaşmak için bisikletlerine atlayıp sahile doğru indiler. Biraz gezdikten sonra Cemil, “Hadi dönelim. Daha akşam için hazırlık yapacağım” dedi.

Eve geldikten sonra Cemil ellerini yıkadı, mutfağa geçip kasap köftesi hazırlamaya koyuldu. Bu arada Janet de birkaç meze yapmak için kolları sıvadı. Cemil köfteleri yaptıktan sonra telefonun başına geçip, arkadaşlarını davet etti. “Vallahi köfte ve mezeler benden. İçkinizi alın gelin kardeşim” diyordu. Hava kararınca, mangalı yaktı, Janet’e, “Mangal hazır olana kadar herkes gelir zaten. Hadi sofrayı kuralım” dedi. Beyazpeynir, köpoğlu, humus, soslu kızartma ve cevizli bulgur pilavı masadaki yerlerini aldı. Janet her zamanki gibi kocaman bir salata yapmayı da ihmal etmemişti. Kapı çaldı. Cemil, “Hah, geldiler” diyerek kapıya koştu, “Hoş geldiniiiz!” diyerek açtı, açmasıyla birlikte büyük bir şok yaşadı. Gelen, arkadaşlarından hiçbiri değildi. Üstelik tipine bakılırsa, Amerikalı’ydı.

“Buyurun, kimi aradınız?” dedi, soğukkanlılığını korumaya çalışarak. Kapıdaki Amerikalı bozuk bir Türkçeyle, “Sizi aradım. Bill’in selamını getirdim. Merak etmişler. Dönmeyecek mi diye soruyor” dedi. Başından aşağıya doğru bir sıcaklığın yayıldığını hissetti, karnına garip bir ağrı saplandı. Cemil, buna rağmen kendini toparlayıp kararlı bir ses tonuyla, “Teşekkür ederim. Dönmeyeceğimi iletin lütfen” dedi, karşısındakinin konuşmasını beklemeden kapıyı kapattı. Janet yukarıdan seslendi: “Kim geldi?” Cemil karısının bu durumu bilmesini istemiyordu, “Amaan, adres soruyorlarmış. Zaten tanımıyorum, bilmiyorum diye gönderdim” diye yanıtladı.

Bu arada arkadaşları da gelmişti. Herkes masaya oturduktan sonra Cemil kadehini doldurdu, “Hoş geldiniz!” diyerek kadehini kaldırdı, buzdolabından köfteleri çıkarıp mangalın başına geçti. Köftelerin bir bölümünü ızgaranın üstüne yerleştirdikten sonra, bir sigara yaktı, kömür ateşine bakarak düşünmeye başladı. “Bu adamlar peşimi bırakmayacak gibi görünüyor ya, hadi hayırlısı” diye geçirdi içinden. Köftelerden damlayan yağ zaman zaman mangalın alevlenmesine neden oluyor, Cemil yelpazeleyerek alevleri söndürmeye çalışıyordu.

Gece ayazdı. Yaktıkları ateşin üzerine bir odun daha attı Cemil. Alevler tekrar yükselmeye başlamıştı. Takip ettiği adamlar “sakat” adamlardı. Çoğunluğu Amerika’dan gelmiş, aralarına İstanbul’dan bazı Türkler de katılmıştı. İstihbaratı MİT’çilerden almıştı. Bir şekilde fotoğraflarını çekip aralarına girerek neler yaptıklarını öğrenmesi gerekiyordu. Hemen yanındaki koyda çadırlar kurmuşlardı. Uzaktan gözlüyor, neler yaptıklarını anlamaya çalışıyordu. Sabah bir tekne kiralayıp denizden fotoğraflarını çekmeye çalışacaktı. Grup aynı onun yaptığı gibi bir ateş yakmış, etrafında toplanmıştı. Sesleri oraya kadar geliyordu. Türkçe konuşuyorlardı. Bir süre dinleyince, İncil’den pasajlar okuduklarını anlayıverdi. Bunlar inançlarını Türkiye’de yaymaya çalışan Mormonlardı. Hafif uyuklayarak sabahı etti Cemil. Köye yürüyerek balıkçı barınağına indi, balıkçılardan biriyle konuşup gazeteci olduğunu, denizden fotoğraf çekmek istediğini anlattı. Kısa bir pazarlıktan sonra kayığa atlayıp misyoner grubun kamp kurduğu koyun önüne geldiler. Balıkçı, “Bey dayı, burada balık olmaz, dip de kayalık, inşallah ağı taktırmayız” diye şikâyet ede ede anlaştıkları gibi, ağını denize bırakmaya başladı. Kayığın içerisinde kendini kamufle eden Cemil, taktığı beş yüzlük teleobjektif sayesinde oldukça güzel fotoğraflar çekmeyi başardı. İşini bitirdikten sonra, “Tamam, toplayabilirsin artık”

dedi. Balıkçı itinayla ağını toplamaya başladı. Şans eseri bir tane mırmır takılmıştı. Balıkçı barınağına döndüler.

Cemil bitirdiği filmi köy muhtarına teslim etti ve ilk dolmuşla göndermesini rica etti. Sonra gazeteye telefon açarak durumu anlattı, dolmuşun plakasını muhtarın vereceğini söyleyip, filmi karşılamalarını istedi. Şimdi yapılacak tek iş vardı. Misyonerlerin yanına gidip, onlarla konuşmak. Kimliğini açıklayacaktı. Ama o dakikaya kadar zaman kazanıp, yakından birkaç fotoğraf daha çekebilmeyi umuyordu. Makinesini hazırladı, bulduğu bir arabayla kampın olduğu koyun üzerindeki yola kadar gitti, araçtan inip makinesi boynunda asılı bir halde, kampa doğru yürümeye başladı. Yaklaştığında ilk iş olarak birkaç fotoğraf çekti. İki kişi onu yolda karşıladı, “Hoş geldin kardeşim. Nereden geliyorsun?” dedi uzun boylu, sarışın olanı. Cemil, “İstanbul’dan” diye yanıtladı. Buyur ettiler. Bir çadırın önündeki taburelerden birine oturdu. Onu karşılayan sarışın adam, “Kim gönderdi?” diye sordu. Cemil başına dert açılacağını çok iyi biliyordu. Buna rağmen oldukça soğukkanlı bir biçimde, “Kimse göndermedi. Kendiliğimden geldim. Burada toplandığınızı öğrendim. Gazetem için haber yapmak istiyorum” diye yanıtladı. Gülen yüzler asıldı, iki kişi hemen üzerine atılıp makinesini aldı, içindeki filmi çıkardı, çantasını arayıp buldukları çekilmiş ya da çekilmemiş bütün filmleri topladılar. Sarışın, uzun boylu adam, “Burada ne yaptığımız seni kesinlikle ilgilendirmez. Şimdi çek git buradan!” dedi sert bir biçimde. Cemil, gazetecilikten, basın özgürlüğünden söz edecek olduysa da birkaç kişinin etrafında toplandığını ve ellerindeki odunları sallamaya başladıklarını görünce, fotoğraf makinesini alarak, hızla oradan uzaklaştı.

Tecrübeleri onu yanıltmamış, sert tepki almıştı. Zaten bu yüzden önce filmi göndermiş, sonra içlerine girmişti. Dayak yemeden kurtulduğuna dua ederek köye ulaştı, muhtarı buldu, biraz konuştu. Film çoktan gönderilmişti. Adamların spor yapacaklarını söyleyerek araziyi kiraladıklarını, köy muhtarlığına küçük bir bağış yaptıklarını da öğrenmişti bu arada Cemil. Muhtar başına dert açılmasından korkuyor, “Vallahi billahi, bunların niyetlerinden hiçbir haberim yoktu beyim. Şimdi komutanla başımız derde girecek. Sen bilirsin, anlat benim bir günahım olmadığını. Ben namazında niyazında bir adamım” diye yakarıyordu. Haber, “İthal İrtica” başlığıyla manşet olmuş, bu arada Cemil’in ayrılmasının hemen ardından misyonerler pılıyı pırtıyı toplayıp sırra kadem basmışlardı.

Canan’ın, “Hoop, köfteler yanıyor!” diye bağırmasıyla kendine geldi Cemil. Köftelerin bir tarafı biraz fazlaca pişmişti. “Dalgınsın” dedi Canan. “Ya, sorma. Öyle dalıp gitmişim yahu. Misafir gelecek galiba” diye yanıtladı Cemil. Bozuntuya vermeden kalan köfteleri de pişirip arkadaşlarına katıldı.

Bir türlü uyku tutmuyordu. Cemil, Janet’i uyandırmamaya dikkat ederek, yavaşça yataktan sıyrıldı. En üst kata çıktı, terastan etrafı seyretmeye koyuldu, bir yandan da ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Uzun süre boşluğa baktıktan sonra, hiçbir şey yapmamanın en doğrusu olacağına karar verdi. Üşümüştü, içeriye girdi, en alt kata indi, televizyonu açtı, amaçsızca kanallar arasında gezinmeye başladı. Gün ışımaya başlarken hâlâ uykusu yoktu. Yukarı çıktı, elini yüzünü yıkadı, kendisi için kahve, Janet için de sütlü çay hazırladı. Çayı yatak odasına götürüp, her zaman yaptığı gibi, “Uyuyor herhalde. Neyse ben de bu çayı geri götüreyim bari” diye seslice söylendi. Çay lafını duyan Janet, aniden yatakta doğruldu, “Uyandım, uyandım. Götürme. Çok teşekkür ederim. Sen bir meleksin” diyerek uzanıp çayı aldı. Cemil neşeli görünmeye çalışıyordu.

Kahvaltıdan sonra tam dışarıya çıkacaklardı ki kapı çaldı. Kötü haberdi, ama Cemil’in düşündüğünden çok farklı kötü bir haber. Gelen postacıydı. Ödeyemedikleri dükkân kirası için mal sahibi icra takibi başlatmış, yokluğunda gelen ihbarnameler bir şekilde Janet’e ulaşmadığı için itiraz hakkı da kalmamış, haciz emirleri kesinleşmişti. Yasal faizler, icra masrafları, avukat ücretleri derken, miktar ödeyebileceklerinden çok çok daha yüksek rakamlara ulaşmıştı. Evlerini satmaktan başka çareleri kalmamıştı artık. Önlerindeki birkaç ay içerisinde Cemil, turistik bir mağazada tezgâhtar olarak iş bulmuş ve dört katlı havuzlu villalarını borcu ödeyebilmek amacıyla alelacele yok pahasına satmışlardı. Bir arkadaşlarının yardımıyla buldukları kiralık eve taşınmışlar, durumu idare etmeye çalışıyorlardı. Bütün ödemelerden sonra bankada kalan paraları on bin pounddu. Yaşadıkları bütün zorluklara, bütün facialara rağmen birbirlerini seviyorlar ve her şeye birlikte göğüs geriyorlardı. Villada lüks bir yaşam umurlarında bile değildi. Başlarını sokacak bir yer, aç kalmayacak kadar gelir onlar için yeterli olurdu. Ne var ki kader onlar için daha da acı sürprizler hazırlamıştı.

Cemil internette bulduğu bir sitede online kumar oynuyor, bunu eğlence olsun diye yapıyordu. Bu eğlence günler sonra tutkuya dönüştü. Öylesine bir tutku ki banka hesaplarında ancak bin beş yüz pound kalmış, kredi

kartlarının her ikisi de son limitlerine kadar kullanılmıştı. Bu arada hiçbir şeyden haberi olmayan Janet, özlediği ailesini ziyaret etmek istedi. İki kişilik seyahate paralarının yetmeyeceğini çok iyi bilen Cemil, işini bahane göstererek, gitmeyeceğini söyledi. Janet için bilet alındı, bankada kalan son parayı kendisine yüz elli pound ayırarak, Janet'e verdi. Onu uğurladıktan sonra hemen eve koşan Cemil bu sefer umutsuz bir umutla kalan kredileriyle kumar oynamaya başladı. Tam son yirmi kredisini makineye yatırmış, "Bu da gittikten sonra artık zaten oynayamam" diye düşünüyordu ki mucize gerçekleşti. Makinede Jack Pot'u bulmuş, tam 250 bin dolar kazanıvermişti. "Kurtuldu! Hayatımız kurtuldu! Şimdi bu parayla bir ev alırım. Janet geldiğinde ona da sürpriz yapmış olurum. Eşyaları kendi seçsin" diye neşeli hayaller kurmaya başladı Cemil.

Sonun Başlangıcı

Tutku bazen usturadan da keskindir. Kesiverir şahdamarlarını insanın. Kumar öyle bir bağımlılıktır ki dünyadaki en büyük uyuşturucudan bile daha tehlikelidir. Tutkulu kumar bağımlılığı ise tek kelimeyle ölümcüldür. Bilgisayarın başına oturan Cemil, "Nasıl olsa çok para var. Biraz daha oynayayım" diye başladığı kumar macerasında, kurtuluşları olan 250 bin doları çok değil, bir iki saat içerisinde kaybetmişti. Sanki beyni boşalmıştı Cemil'in. Tam kurtulup rahata eriştiğini düşünürken kendisine bir şekilde tanınan şansı ellerinin tersiyle geri tepmiş, daha da büyük bir dert açmıştı başlarına. İşyerinden izin aldı. Janet dönene kadar çalışmayacaktı. Artık kendini içkiye vermiş, sürekli evde oturuyor, öğleden sonra başladığı içkiyi sızana kadar içiyordu. Karşıdaki bakkal ona borç veriyordu ama yakında elbet parasını isteyecekti. Bütün gün evden dışarıya çıkmıyor, perdeleri sıkı sıkı kapatıp televizyonu dahi açmıyor, bilgisayara yaklaşmıyordu bile. Bütün gıdası yoğurt sosuyla meze yaptığı mısır cipsiydi. Günde bir, bazen bir buçuk büyük şişe votka içiyordu.

Bir gün tam şişeyi açmaya hazırlanırken perdenin aralık kısmından birisinin eve doğru yaklaştığını gördü. Bu arkadaşının karısı Lucy'ydi. Lucy, Janet'in İngiltere'de olduğunu ve ne zaman döneceğini çok iyi biliyordu. Buna rağmen eve gelmesini yadırgamıştı Cemil. "Allah Allah, bu kadın neden geliyor ki buraya? Hadi yanında Can olsa anlarım da, neden yalnız başına gelmek istesin ki?" diye düşünüyordu. O sırada kapı çaldı. Cemil açmakla açmamak arasında bir süre tereddüt ettiyse de sonunda kapıyı açıp Lucy'nin ziyaret nedenini öğrenmeye karar verdi. Lucy gülümseyen bir yüzle, "Yalnızsın, şimdi sen doğru dürüst yemek de yapmıyorsundur. Bir şeyler hazırladım. Seveceğini umuyorum" dedikten sonra hiçbir cevap beklemeden, Cemil'i sıyırıp içeriye doğru yürüdü ve masaya oturuverdi. İlk şaşkınlığını atlatan Cemil, kapıyı kapattı, gidip Lucy'nin karşısına oturdu. "Bu işte bir gariplik var. Bu kız normalde böyle davranmazdı" diye geçirdi aklından. Lucy kendince aşırı seksi giyinmiş, elinden geldiğince iyi bir makyaj yapmaya çalışmıştı. Gözlerini Cemil'in gözlerine dikmiş, şehvetle bakıyordu. Bir iki dakika havadan sudan konuştuktan sonra, Lucy ayağa kalktı, Cemil'in yanına kadar gidip bir eliyle başını arkadan kavrayıp, diğer elini de Cemil'in sağ yanağına koyarak, ani bir hareketle dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Cemil Lucy'yi

pek sevmezdi. Bırakın seksi olmayı, onun çok itici bir kadın olduğunu düşünür, arkadaşının zevkiyle için için alay edip, “Ulan nereden bulmuş bu çocuk bu kadını? Gönül işte, ne dersin” diye düşünürdü. Ancak ısrarcı öpüyordu Lucy. Tüm dişiliğini kullanıyor, ondan hiç kimsenin ummayacağı şeyler yapıyordu. Cemil’in nutku tutulmuştu. Resmen tecavüze uğruyordu. İtip kurtulmaya çalıştıysa da pek başarılı olamadı. Sonunda mücadeleden vazgeçti.

Lucy gittiğinde Cemil koltuğun üzerinde uzanıyordu ve kendinden iğreniyordu. Bir şeyler yapıp, bağırıp çağırsa konu komşuya rezil olmak da vardı işin içinde. Şimdi tecavüze uğrayan kadınların neler yaşadığını aşağı yukarı anlayabiliyordu. Kalktı, kapıyı kilitledi, votkasını içmeye başladı. Suçluluk duygusu üç beş kadehten sonra hafiflemeye başlamıştı. Ancak yine de yüreğinin üzerinde bir baskı hissediyordu. Şişeyi bitirdi, uyumaya çalıştı. Ne yapsa, ne etse uyku bir türlü gelmiyordu. Sabahın ilk ışıkları perdenin kenarından sızmaya başladığında Cemil de ancak uyumuştu. Karmakarışık, kötü, ama çok kötü rüyalar gördü Cemil. Yüksek binaların bulunduğu tenha bir caddede koşuyordu. Her tarafta Janet’i arıyordu. Deliler gibi bir o yana bir bu yana gidiyor, hiçbir yerde onun izine rastlayamıyordu. Bu ve benzeri birkaç rüyanın ardından çok daha kötüsü bir kâbus gördü.

Elleri siyaha boyanmıştı. Neyi tutsa kapkara oluyordu. Çeşmeye koştu, yıkamaya çalıştı. Elini yıkadıkça, sabun da siyahlaşıyor, akan kapkara suya rağmen temizlenmiyordu elleri bir türlü. Üstü başı simsiyah olmuştu. Banyodan çıktı, tam o sırada kapı çaldı, Lucy karşısındaydı. Ellerini göstererek haykırdı:

“Bak bana ne yaptın. Çıkmıyor bu siyah ellerimden.”

Lucy şuh bir kahkaha attı. Uzanıp Cemil’in ellerini tuttu. Siyahlıktan eser kalmamıştı. Sarılıp, öpüşmeye başladılar. Lucy’nin ağzından çıkan minik yılanlar Cemil’in boğazından aşağıya doğru iniyor, kulaklarından akın eden örümcekler saçlarına yerleşiyor, gözlerinden çıkan ışık onu adeta kör ediyordu. Avazının çıktığı kadar bağırdı.

“Kurtarın beniiii...”

Remzi, “Birader uyan” diye sarstı Cemil’i. “Rüyanda ne görüyorsan, ciyak ciyak bağırıyorsun.” Cemil silkinip yatakta doğruldu. İlk iş ellerine baktı. Tertemizdi. Sonra saçlarını yokladı, hiçbir örümceğe rastlamadığı için çok sevindi. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Halının üstüne kustu. Remzi, Cemil’i alıp banyoya götürdü, “Ulan, Allahtan yedek anahtar var

yani. Ne bu hal oğlum? İçme bu kadar” diye nasihat ediyor, bir yandan da Cemil’in başına kolonya döküyordu. Kovayı aldı, halıyı temizledi, mutfağa geçip bir kahve yaptı.

Cemil kahvesini içtikten sonra kendine gelmiş gibi oldu. Ya da Remzi’ye karşı öyleymiş gibi yaptı. Kesin olan bir şey vardı. Artık bütün bunlara bir son vermesi gerekiyordu ve gerekeni yapacaktı. Cemil’in çok güçlü bir karşı koyma mekanizması vardı. Bir şeyi, birisini rahatlıkla silebilirdi aklından. Bunu yapmak için genellikle ya çok kırılması, üzülmesi gerekirdi veya çok ciddi şekilde düşünüp bir karar alması. O an kendisini rahatsız eden tüm düşünceleri aklından silmeye ve geçmişine bir sünger çekmeye karar verdi. Bu belki de korkakça bir kaçıştı. Ancak başka bir çare göremiyordu.

O gün ilk defa sokağa çıktı. Sahile doğru yürüdü, denizin kıyısına çömeldi. Tam suya dokunacakken aklından, “Buranın suyu da pistir” diye geçirdi, doğrulup anayola yürüdü. Yalancı Boğaz dolmuşlarının geçtiği yerde durup beklemeye başladı. Beş on dakika sonra dolmuş geldi, Cemil adeta bir robot gibi minibüse bindi, ücretini ödeyip sessizce en arka koltuğa oturdu. Yalancı Boğaz’a geldiklerinde dolmuştan inip kayaların arasından boğazın öbür kısmına doğru yürüdü. Bu kez deniz dalgasızdı nedense. O an bir neşe kırıntısı düştü yüreğine, “Keşke oltamı da alsaydım” diye geçirdi içinden. Eğilip deniz suyuyla ellerini ve yüzünü yıkadı. Sonra bir kayanın üzerine oturup, puslu ufku izlemeye koyuldu. Uzun uzun denize baktı. Çocukluğunu, denizle ilgili hayallerini hatırladı. Saatler sonra rüzgâr çıkıp, dalgalar başlayınca yerinden kalktı, dolmuşların geçeceği yola doğru yürümeye başladı. Tam yola yaklaşırken beline saplanan ağrıyla olduğu yere çöktü. Öyle böyle değil, gözlerinden yaş getirecek bir ağrıydı bu. Dolmuş geldiğinde güçlükle binebildi. Son durakta indiğinde eve kadar yürüyecek hali yoktu. Neyse ki bir arkadaşı onu görüp arabasıyla evine kadar bıraktı. Çektiği acıyı arkadaşına belli etmemek için müthiş bir çaba sarf etmişti. Zar zor eve girdi, kendini tuvalete attı. İdrarındaki kanı görünce ağrının nedenini az çok tahmin etmişti bile.

Günlerce ağrıdan eser yoktu. Cemil normal hayatını sürdürüyor, hiç kötü bir şey düşünmemeye çalışıyordu. Janet dönmüş, ona her şeyi anlatmış, bunu yaparken günah çıkarır gibi değil de sanki normal şeylerden bahsediyor gibi rahat ve kendinden emin bir tavırla yaklaşmış, Janet de onun masumiyetine inanmıştı. Birbirlerini seviyorlardı ve sevgi tonlarca özveriyi de barındırıyordu içinde. Mutlu bir şekilde geçinip giderlerken o

sancı tekrar vurdu Cemil'i. Ve yine idrarında kan gördü. Janet'e hiçbir şey belli etmedi tabii ki. Sonraki günlerde de ağrı yoktu zaten

Yolculuk

Cemil bu ağrıların ne olduğunu tahmin etmesine ediyordu da öncelikle emin olması gerekiyordu. Bu yüzden hiç kimseye belli etmeden hastaneye gitti. Muayenenin ardından doktor teşhis için bazı testlerin gerekli olduğunu, bu testlerin İzmir, Antalya, İstanbul gibi büyük şehirlerde yapılabileceğini söylemiş, başka bir fikir beyan etmekten de kaçınmıştı. Tek çare vardı, İstanbul'a gitmek. İstemeye istemeye bir yalan söyledi Cemil. İstanbul'da bir seyahat acentesinin ona bir operasyonda geçici bir görev teklif ettiğini, iyi para vereceklerini anlatıp ilk otobüsle hareket etti. Önce orada bir iş bulması gerekiyordu elbet. Araya dostları, tanıdıkları sokarak gerçekten de bir seyahat acentesinde operasyon müdürlüğü işine başladı. İlk izin gününde ise tavsiye edilen hastaneye giderek muayene oldu. Sonuçlar çıktığında yanılmadığını üzülerek anlamıştı Cemil. Ne var ki yapacak pek bir şey yoktu. Böbrekteki tümörün ne kadar tehlikeli olduğu henüz belli değildi ama durum pek parlak görünmüyordu. Hiç kimseye bir şey anlatmıyor, işini yapıyor, ara sıra eve para göndermeyi de ihmal etmiyordu. Seyahat acentesinin temin ettiği bir evde kalıyor, geceleri iyice kafayı çekip sarhoş olduktan sonra yatmaya gidiyor, sabahın erken ışıklarıyla da kendini sokağa atıyordu. Durumu kesinlik kazanmaya başladıkça Cemil kendince daha objektif düşünür olmuştu. Artık ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Sansasyonel olmamalıydı. Doğal görünmeli, intihara benzememeliydi. Ama vakitlice çekip gitmek gerekiyordu artık. Düşünüp taşındı, en uygununun bir trafik kazası olacağına kanaat getirdi.

O sabah Janet'i arayıp, onu çok özlediğini, yakında eve döneceğini söyledi. "Unutma, seni çok ama çok seviyorum" diyerek telefonu kapattı. TEM otoyoluna gitti, yolun kenarında durup araçları kollamaya başladı. Yanında aynı yaşlarda, aynı boylarda biri daha onunla birlikte yolun karşısına geçmek için bekliyordu. Uygun uzaklıktaki bir kamyonu gözüne kestirdi, zamanlamayı doğru yapmaya çalışarak yola doğru hamle yaptı. Yanında bekleyen adam da onunla aynı anda hamle yapmıştı...

Kamyonun çarptığı Cemil ve yanındaki adam kanlar içerisinde yatıyordu. Şoför panik içerisinde kamyonundan inmiş, yaptığı kazanın sonuçlarını anlamaya çalışıyordu ki lüks bir araç hızla zavallı sürücüye çarptıktan sonra durdu. İnen takım elbiseli adamlar, nabzı hâlâ atan Cemil'i

arabanın arka koltuğuna taşıyıp cüzdanını başı ezilmiş ve tanınmayacak halde olan diğer adamın yanına bırakıp, onun kimliğini aldıktan sonra kamyon şoförünün ölüp ölmediğini bir daha kontrol edip arabaya binerek hızla uzaklaştılar.

TEM otoyolundaki kaza gazetelerde iki ölülü trafik kazası olarak yer aldı. Ölenlerden biri kamyon şoförüydü. Plakası alınamayan bir araç çarpıp kaçmıştı. Diğer ceset ise kayıtlara Cemil Deniz olarak geçecekti.